Midnattsropet

Nr 14–15 ● 1978 ● Årg. 18 ● Pris 4:75

Maranata ● Du vår Herre kom!

. . . vi åter predika en korsfäst Kristus,
en som för judarna är en stötesten
och för hedningarna en dårskap,
men som för de kallade, vare sig judar
eller greker, är en Kristus som är
Guds kraft och Guds visdom.

1 Kor 1:23, 24

MED PAULUS I KORINT

Julnummer 1978

Var är den nyfödde Judakonungen

När nu Jesus var född i Betlehem i Judéen på konung Herodes tid, då kommo vise män från österns länder till Jersusalem och sade: "Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning". Matt. 2:1—2

Trakten runt Betlehem låg mörk och ödslig. Allt var stilla och lugnt. Som vanligt. Bara några herdar arbetade med fårhjordarna. Folket sov i sina hus. Ingen lade märke till kvinnan i akut barnsnöd. Hon fick klara sig själv. Ingen lade heller märke till de utländska resenärerna. Ännu mindre hörde de deras frågor: — Var är den nyfödde judakonungen? Vi har ju sett hans stjärna!

— Vilken kung? vi har ju Herodes. Och kejsaren i Rom.

Det judiska folket sov djupt. De hade sin religion som de ärvt av far och far-far i generationer. De hade även ärvt löftet om Messias som skulle komma. Någon gång i framtiden.

Men de utländska resenärerna gav inte upp i sitt sökande. De hade tydligt sett en alldeles ny stjärna.

Men i Betlehem hade undret skett. Jesus var född av en flicka i ett stall och hyllades av några yrvakna judar och en hel skara änglar som hela jordens konung och fridsfurste. Och alla upplevde att denne nyfödde himmelens representant var ljus — liv — harmoni. De som sökte hade funnit Honom.

Men nog söker väl vi också. Inte är väl vår frid så fullkomlig och hundraprocentig.

Visst söker vi!?

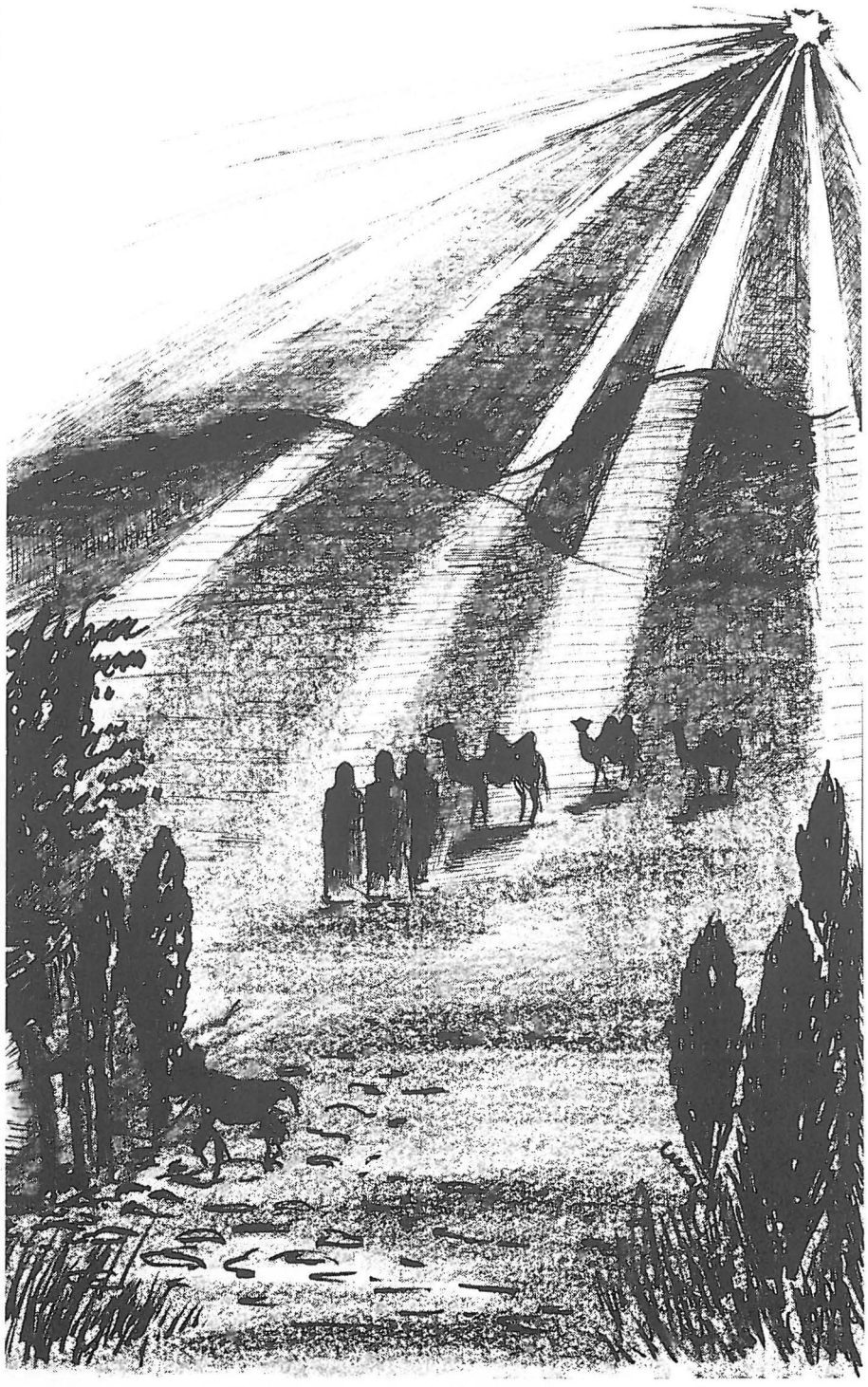
Och det är till alla som söker Gud som han själv säger i Jer. 29:11—14:

— Jag vet väl vilka tankar jag har om er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofridens, till att giva er en framtid och ett hopp. Och ni skall åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på er. Ni skall söka mig och ni skall också finna mig, om ni frågar efter mig av allt ert hjärta. Ty jag vill låta mig finnas av er, säger Herren.

Det är Gud som kallar. Vår Fader och Skapare kallar oss att ta emot den frid som erbjuds fritt hos Jesus.

Har du kanske sökt bland de religiösa? I tomma kyrkor eller bland trötta kristna? Och inte funnit Honom. Men börja söka Honom därutanför. UTANFÖR alla system och människoverk. Och kom ihåg att det bästa med Jesus är att han är den som är oss allra närmast . Vi behöver inte resa land och rike runt som de vise männen i texten.

Jesus säger: — Åkalla mig i nöden så skall jag hjälpa dig. Gör det! Börja söka Jesus! Börja bedja!

Det största som skett

DET STÖRSTA SOM SKETT i hela mänsklighetens historia är Golgatadramat och då särskilt i samband med Jesu Kristi uppståndelse och himmelsfärd. Kristus inte endast bringade en försoning och möjlighet till frälsning för människan, utan han har också gett oss ett underbart EVIGHETSHOPP. Han bringade en evig frälsning.

HELA MÄNNISKAN

För att denna frälsning skulle vara fullkomlig måste den innefatta HELA MÄNNISKAN; ande, själ och kropp. Att även kroppen är innesluten i Kristi frälsningsverk är viktigt att betona. Jesus Kristus uppstod ur dödsriket med sin kropp. Graven var tom. Och han visade sig för ett halvt tusende människor i Jerusalem samt för kvinnorna vid graven och för apostlarna. Och för Tomas visade han märkena i sina händer efter korsfästelsen och Johannes såg honom förhärligad på tronen såsom ett Lamm som såg ut som det hade varit slaktat. Gud blev människa i Kristus för att dö och uppstå och därmed skapa rätt och förutsättning för människans kroppsliga uppståndelse.

"Ty eftersom döden kom genom en ***människa*** så kom ock genom en ***människa*** de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning; Kristus såsom förstlingen, därnäst, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till." Detta kallas för den ***första uppståndelsen*** och Bibeln säger oss att den som har del i den är salig ty det är en uppståndelse till EVIGT LIV.

TID OCH EVIGHET

Men Bibeln talar också om en uppståndelse till EVIG DOM. Död är icke tillintetgörelse. Död betyder skilsmässa. I den lekamliga döden skiljer anden och själen sig från kroppen. Den andra döden är evig skilsmässa mellan Gud och människan. Detta är helvetet.

Nya testamentet talar om tidsåldrar och eoner. Om tusen år och därefter en liten tid. Det talar om evigheten och evigheternas evigheter. Men det ligger alltid en fara i att uppfatta de grundläggande värden som Bibeln talar om, såsom tidlösa eller överhistoriska. Det är viktigt att TIDEN får den positiva betydelse Bibeln lägger i den. Tiden är icke ett oavlåtligt kretslopp. Låt oss inte byta ut det Bibliska evighetsbegreppet mot det platonska så att tid och evighet blir varandras motsatser, så att tiden skulle vara upphävd i evigheten. Men det blir helt andra begrepp och värderingar i den eviga världen som vi här i vår begränsning ej till fullo förmår fatta.

DÄR RÄTTFÄRDIGHET BOR

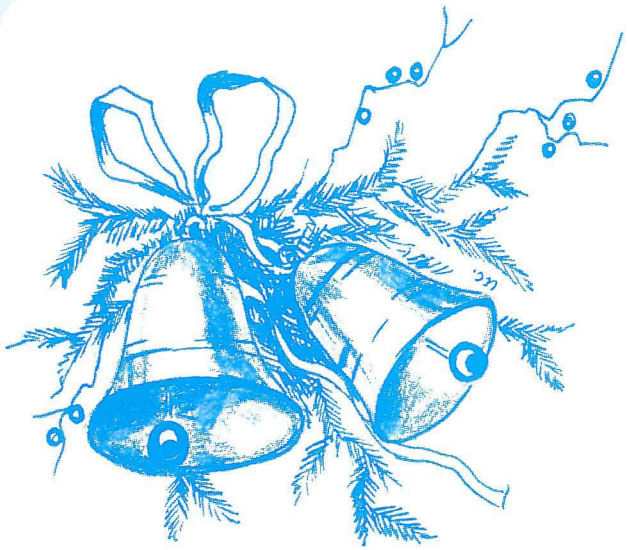
Människa! Du ska fortsätta att leva i all tid, även den tid som kommer efter den tid du nu lever på jorden. Men det är NU du lägger en grund och formar det tillkommande eviga livet eller den eviga döden. Ty evighetsbegreppet är icke endast kvantitativt — utan rymmer också i sig en kvalitativ innebörd. Evigt liv det är att känna den ende sanne Guden och den Gud har sänt Jesus Kristus. Joh. 17:3.

Gud ska till sist skapa nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor och Gud ska bli allt i alla. Men det är här nu du avgör om du ska ha del i den första uppståndelsen till evigt liv i gemenskap med Gud och alla de heliga. Över dem har den andra döden ingen makt, säger Skriften. Eller ska du dö utan Kristus och i väntan på en evig dom tillbringa tidsåldrar och eoner i namnlös ångest och helveteskval över förlorade frälsningstillfällen.

Människa, fly till Kristus Jesus. Endast han kan frälsa dig helt och fullt. Utan honom är du evigt förlorad.

TEXT: ERNST HÖGLANDER

Midnattsropet
Nr 14–15 • 1978

God Jul och ett
Gott Nytt år önskar
Midnattsropet alla
sina läsare.

Vi tackar också alla
som varje gång gjort det
möjligt att få fram denna
budbärare under det gångna
året; medarbetare, distri-
butörer, försäljare, gåvo-
givare och tryckeri.

redaktionen

TILL JULEN TALAR VI OM JESUS, och tänker på honom som gudasonen som steg ned i mänsklig förnedring för att lida och sedan dö för våra synder. Jesus som gick omkring och gjorde under, botade sjuka, delade ut bröd och var god mot alla. Det centrala och viktigaste om Jesus är givetvis det att han dog, för våra synder. Men vi får inte glömma det stora, underbara evangelium vi också har i att Jesus kom till jorden och även *levde* för oss.

Människan förlorade ursprungligen Guds härlighet över sitt liv genom olydnad. "Skulle Gud hava sagt . . .?" Så ifrågasattes Guds kärlek och rättfärdighet. "Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud . . ." "Och kvinnan såg, att trädet var gott att äta av . . ."

Från den dagen har människans ambition stått till att "bliva såsom Gud", och samtidigt gömma sig för sin skapare och livgivare.

NÄR GUD SÄNDE SIN SON I VÄRLDEN, ville han genom sitt liv i lydnad återupprätta kontakten mellan människa och Gud. Men människan vill inte acceptera detta. Reningen från synden i Jesu blod vill många tillräkna sig. Men den levande gemenskapen med Gud får man genom en vandring i lydnad, genom Jesu liv — det har människan inte gärna velat ta del av.

Jesus övervann ***världen*** genom sitt liv och ***synden*** genom sin död. I hebreerbrevet läser vi om att Gud beredde en kropp åt sin son — "till att göra din vilja, o Gud". Det fanns inte någon annan möjlighet för Gud att återupprätta lydnaden och gudomlig auktoritet, än att föda varje människa på nytt. Den nya, gudomliga naturen som tagit sin boning i den pånyttfödda människan är Guds väg att förverkliga sin vilja på jorden — såsom i himmelen.

Det är egentligen detta som är det rikaste och största vi vunnit genom Jesus Kristus. Vi är inte hjälplösa syndare, hänvisade att vänta på en salig hädanfärd som enda frälsningsprocess för vår arma själ. Nej, Jesus kom inte

Av Arne Imsen

Guds Son i världen

endast för att dö. Vår dyre Frälsare, som steg ned till mänsklighetens namnlösa elände av synd och högmod, levde i ett sant ***mänskligt*** förhållande till fadern. Han lärde lydnad genom sitt lidande. Lidandet som började i det ögonblick Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss. När Maria befanns vara havande genom den helige Ande.

Hade det enbart handlat om att rena oss från synden, kunde Jesus ha gett sitt liv för oss utan ett antal års jordevandring. Men han gick här i över trettio år för att genom sitt liv i lydnad bereda möjlighet för var och en som tror att övervinna ***världen.***

"I världen liden i betryck — men var vid gott mod, jag har övervunnit världen", proklamerade Jesus med triumf för sina lärjungar. Världen var redan övervunnen genom Jesu liv!

HUR ÖVERVANN DÅ JESUS VÄRLDEN? Han blev frestad. Vi lägger gärna betoningen litet fel. Att Jesus blev frestad innebar ju att han blev prövad. Inte bara negativt prövad, så att han blev erbjuden en hel mängd saker som han sa nej till. Det är en sida av frestelsen att Jesus fick säga nej till satan. Han avvisade honom med Guds Ord. Men det var inte största prövningen i Jesu liv. Han bjöd satan gå, och efter den konfrontationen bestämdes ett nytt möte, när de här två ska mötas igen.

Då säger Jesus: Nu kommer denna världens furste. I mig finns intet som hör honom till. Hade Jesus vid detta tillfälle haft något av ***världen*** i sig, så hade satan haft en inteckning i honom. Men det fanns inget i Jesu väsen som hör satan till. Vi vet att Jesus blev frestad i allt likasom vi, dock utan synd. Men då bibeln talar om att Jesus prövades så menas inte det att han frestades på det vis vi vanligtvis tänker oss. Att stjäla när han blev hungrig, eller något i den stilen.

Det låter nästan komiskt att skapelsens Herre, som själv kunde göra manna av stenarna i öknen, skulle behöva gå omkring med hungerkänslor. Men Jesus var ***i*** världen, och han var här på våra villkor. Han frestades att på ett felaktigt sätt använda den myndighet Gud hade gett honom. Inte som Guds son, men som ***människa.*** Att exempelvis själviskt utnyttja myndigheten för att skaffa sig egen komfort. Han hade inte kommit för att bereda sig lindring genom den myndighet Gud gett honom. Han hade kommit för att bereda frälsning för världen. Så ställdes han gång på gång inför samma svåra prövning.

GUD FADERN ÖVERLÄMNADE ÅT SONEN att besluta om han ville gå in under ständigt nya lidanden. Uppenbarligen bad han på ett sådant sätt att både lärjungarna och andra blev förvånade. Han bad under ångest och tårar. Vad bad han om? Han blev inte tagen ur lidandet. Han blev tagen ur ***ångesten*** för lidandet. Han kom underfund med att lidandesvägen var Guds vilja. Där stod kampen. När Jesus fick klart för sig vad som var kampen sa han inte till Gud: Tag mig ut ur lidandet . . . Han var redo att ta vilket lidande som helst. Det svåra bestod i att varje ögonblick veta vad som var Guds vilja. Att han inte handlade så att han för egen del skulle få lindring eller vinning.

Där har vi som kristna vår frestelse. Vi frestas ständigt att missbruka det Gud har gett oss. Istället för att gå Guds väg, kränglar vi och tycker synd om oss själva. Vi skapar nästan en krona åt vår, som vi tycker, alldeles speciella situation. Den fåfängliga och självupptagna människan är jagfixerad. Där står vår kamp.

JESUS VAR ANGELÄGEN OM att bli bevarad i det direkta gudsberoendet. Han fann det nödvändigt att avlägsna sig från nedbrytande influenser. Han kom till lärjungarna i Getsemane och såg att de hade somnat. Han ville inte låta sömnaktigheten på något sätt störa sitt sinne eller hämma hans vaksamhet, och varför drog han sig ifrån dem. Så kom han tillbaka igen och väckte dem och sa: "Förmådden I då så litet?" Där gjorde Jesus ett konstaterande. Han sa: "Anden är villig, men köttet svagt. Bedjen, så att I icke mån komma i frestelse".

Vilka frestelser var det som var så svåra och allvarliga? Just i detta komprimerade ögonblick fanns frestelsen att gå sin egen väg. Den som inte var vaken, skulle komma att avlägsna sig från den innerliga gudsgemenskapen. Lärjungarna sov bort den där bönenatten, och därigenom förpassades de ut ur det andliga skeendet. Det blev kringspridda. Men Jesus mötte fienden, efter det att han sagt: "Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min vilja, utan din." Då räcktes kalken åt honom, och han överlämnades i syndares händer. Det var en fruktansvärd närkontakt med fienden, som ledde rakt in i döden. Men därigenom att Jesus ödmjukade sig och blev ***lydig*** intill döden, ja, intill döden på korset, så vann han en evig frälsning. Lärjungarna slapp undan konfrontationen den gången, men led därigenom nederlag. Det kom en upprättelsens och förlåtelsens dag för de förkrossade och förtvivlade lärjungarna. Och även de fick erfara att lydnadens väg var en väg rakt in i döden. Men det var en död som Jesus övervunnit.

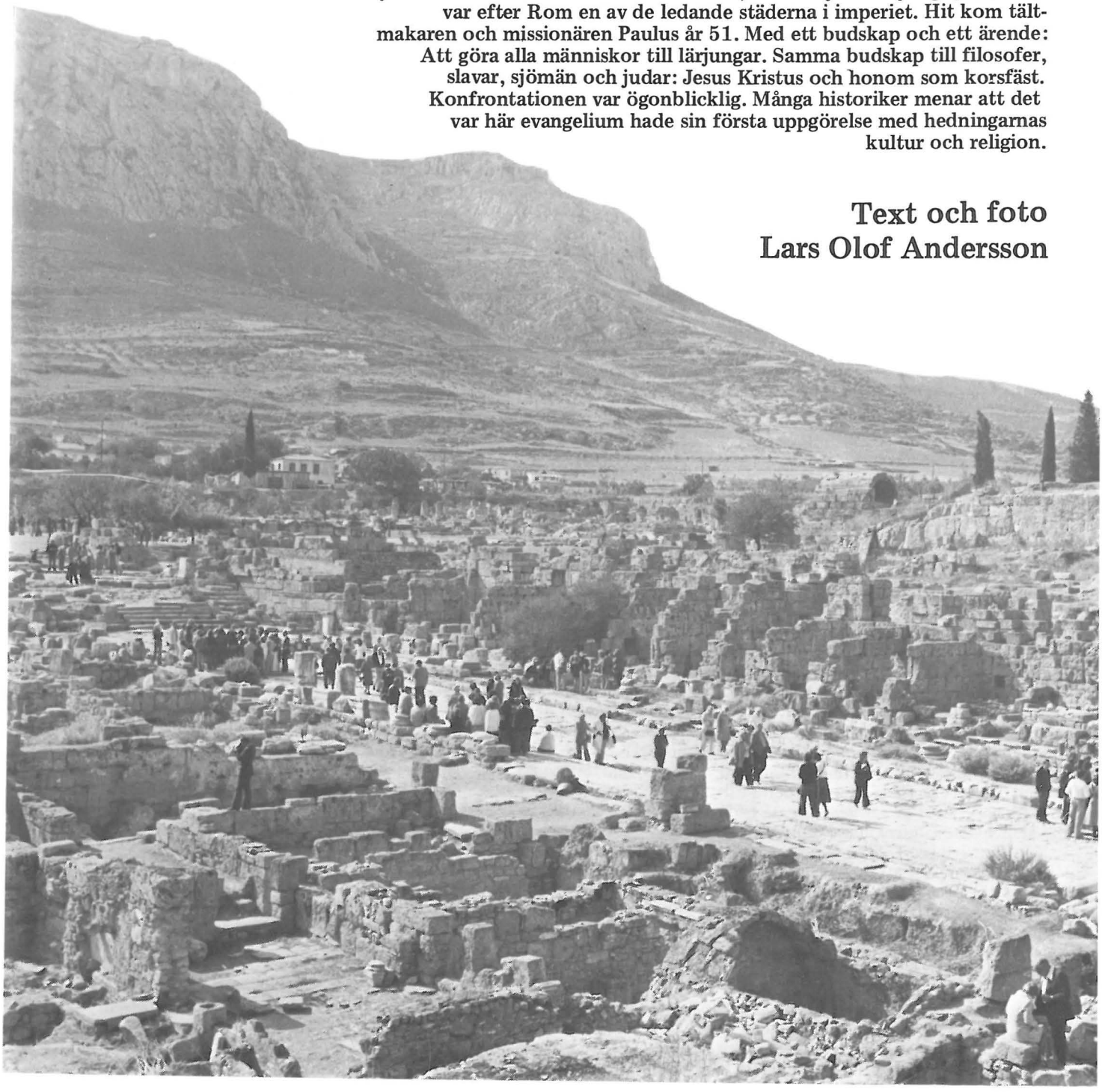
JESUS VANN inte seger över ***världen genom*** att dö en syndares försoningsdöd. Över världen vann han seger genom ***lydnad***. Och där öppnade han himmelrikets alla resurser för varje gudafödd människa. "Detta är den seger som har övervunnit världen: Vår tro!" Den tro som gör det möjligt för oss att övervinna världen är inte passiv. Det är den kämpande tron, den som inte drar sig för lidande och död. Den som lever i detta, sitter redan i triumferande regeringsställning tillsammans med Jesus på maktens högra sida i höjden. Och hela tillvaron i denna världen är en bön: "TILLKOMME DITT RIKE! SKE DIN VILJA SÅSOM I HIMMELEN, SÅ OCK PÅ JORDEN!" AMEN! KOM HERRE JESUS!

I skolstaden Korint hade Paulus ett budskap

JESUS KRISTUS OCH HONOM KORSFÄST

Korint år 50 e Kr. var en sjudande nybbyggarstad, fylld av kultur, religion och kommers. Från Aten kom filosoferna och byggde skolor. Från hamnen sjömän från hela världen. Där fanns allt, även en judisk synagoga. Korint var efter Rom en av de ledande städerna i imperiet. Hit kom tältmakaren och missionären Paulus år 51. Med ett budskap och ett ärende: Att göra alla människor till lärjungar. Samma budskap till filosofer, slavar, sjömän och judar: Jesus Kristus och honom som korsfäst. Konfrontationen var ögonblicklig. Många historiker menar att det var här evangelium hade sin första uppgörelse med hedningarnas kultur och religion.

Text och foto
Lars Olof Andersson

Den stenbelagda väg som en gång var affärsstråk i antikens Korint fylls dagligen med människor från Japan, USA och Europa. I solgasset förs de av "löpandeband-guider" tillbaka till stadens storhetstid.

Den allra äldsta staden förstördes av romarna år 146 före Kristus. Korints utplånande var också det definitiva slutet på det grekiska väldet. Det romerska hade slukat en Hellas. Korint hade varit en blomstrande handelsstad "Hellas Ögonsten". Inte minst genom sitt läge mellan två hav. Men hundra år senare byggde den romerske kejsaren Julius Cæsar upp den igen och flyttade dit frigivna slavar och krigsveteraner. Snart var Korint åter en storstad (År 46 f. Kr). Det blev Greklands största stad och en av de ledande i hela romimperiet med egen landshövdning.

Handel och kultur blomstrade på nytt. Från Athen kom filosofer och lärare och där fanns de mest skiftande former av kulter, föreningar och filosofiska skolor. "Man var stolt över sin 'vishet' " skriver prof. Odeberg i sin bibelkommentar, "och det var högsta mode att följa med i allt som hörde till dagens kulturella sensationer".

Staden var fylld av avgudatempel både romerska och grekiska och man deltog flitigt i varandras kulter, filosofiska och politiska samtal.

Mitt i staden, men ändå avskild, låg den judiska synagogan. Där ansåg man att judarnas historia och heliga skrifter var vida överlägsna all grekisk vishet.

Någonstans i detta sjudande samhälle finner vi med tiden en judisk tältmakarfamilj som av kejsar Claudius blivit förvisad ur Rom. Det var Akvila och Priscilla paret som blev för den kristna församlingen modersköte i Korint.

Och år 51 efter Kristus kommer så tältmakaren och aposteln, Paulus, till staden. Förmodligen i november månad.

Paulus kom inte som representant för vare sig judendom eller något nytt filosofiskt eggande parti. Han kom för att predika en ny princip, en ny kraft. Kraften som utgick från den korsfäste men uppståndne Messias. Korset var Guds väg till frälsning för alla människor. Det fanns ingenting att sätta vid sidan av det nya budskapet. Inget alternativ. Inte ens i de nya lärornas egen stad Korint. Och konfrontationen var ögonblicklig. Först med synagogan och vidare i uppgörelsen med hela det romerskt-grekiska systemet. Flera kyrkohistoriker menar att det var just i Korint som evangeliet hade sin första livsavgörande konfrontation med hednavärldens kultursamhälle.

Och när så bröderna Silas och Timoteus kom ner för att hjälpa till i arbetet var kriget i full gång. Paulus belv portförbjuden i synagogan men fortsatte sin förkunnelse från grannhuset. (Apg. 18.)

Församlingen växte fram och folk av alla samhällsklasser och nationaliteter blev omvända. Till och med Korint's finansborgarråd greken Erastos.

I med-såväl som motgång höll Paulus sin rena linje: JESUS KRISTUS OCH HONOM KORSFÄST.

Forts. på sid 31

Här gick affärsstråket i antikens Korint. Stenarna, kvar sedan Paulus tid, trampas dagligen av turister från hela världen.

Överst t.h. Amerikanska katoliker "hedrar" apostelns minne med nattvard på den plats man tror Paulus stod till svars inför landshövding Gallio.

Nederst t.h. Husmöte under bar himmel hos storfamiljen i Korint. T.v. Tomas och Karin, två kristna ungdomar från Södertälje, vi mötte i ruinen.

Arne Imsen, bibelskolan 1978:

Sann kunskap om vår tid

En sida av Jesu undervisning, som blev mycket viktig för den urkristna församlingen, var vilka attityder en kristen skulle inta till dels judendomen, dels det romerska världsriket. De första kristnas uppträdande i vissa situationer kom att bli helt avgörande för deras identitet som kristna. Deras hållning fick för var och en förödande konsekvenser både som enskilda individer och medborgare, ty de fick varken låta sig uppslukas av judendomen eller det romerska världsriket. Det ledde ofta till fientligheter med omgivningen eftersom de lätt kom att uppfattas som antingen religiösa fritänkare eller samhällsfientliga individer. Deras lojalitet mot staten hade nämligen sina givna gränser. De visste vad som var Guds rike och vad som var världen.

Den apostoliska tiden följdes av en efterapostolisk. Man skulle kunna säga att den apokalyptiska tiden — den som hade med uppenbarelse och erfarenhet att göra — följdes av en apologetisk period, då det karismatiska elementet tonades bort och då framför allt det eskatologiska perspektivet försköts. Parusin — talet om uppryckelsen — försvann visserligen inte ur förkunnelsen men den förlorade alltmer sin dominans över de enskilda människornas liv. Den fanns kvar i den dogmatiska förkunnelsen men förmådde inte längre skapa den uppbrottsstämning och uttågsentusiasm som var så typisk för urkristendomen.

□ Den nya tiden

Det var apologeterna som gick i täten för den nya tiden. De lånade metoder och medel till försvar för kristendomen från den omgivande kulturmiljön. Ett intellektuellt försvar för tron gick över i dialog. Det kategoriska och entydiga försanthållandet av Guds ord ersattes av debatter och ekumeniska strävanden. Med retorik och logik försökte man slå fast kristendomens teser. Profeter och evangelister blev oratorer.

I kontakten med omgivningen kom trossatserna att urvattnas tills praktiskt taget bara återstod den semantiska likheten med ursprunget. Trossatserna hade då fått ett helt nytt innehåll. Därmed hade också en alldeles ny frälsningslära skapats. Det personliga ansvaret övertogs av ett prästerskap. Församling blev kyrka för att så småningom också bli statskyrka. I stället för individualisering kom institutionalisering och funktionärsvälde. I stället för personlig upplevd omvändelsefrälsning tog en sakramentalistisk frälsningslära överhand.

Det här är den historiska utvecklingen som vi måste ha klar för oss om vi skall förstå vår egen tid. Om vi verkligen studerar Nya testamentet, upptäcker vi att mycket lite av det vi idag kallar för kristet, existerade i den urkristna tiden. Då Nya testamentet skrevs fanns varken någon katolsk eller protestantisk kyrka och inte ett enda frikyrkosamfund.

□ Jesus byggde inga kyrkor

Hur har då så många olika kyrkor kunnat växa fram? Ur vilka idékällor har dessa organisations- och samfundssträvanden emanerat? Jesus har aldrig givit någon uppdrag att bygga kyrkor. Det strider helt emot vad Skriften lär. Förebilderna till vår tids kyrkliga institutioner finns i varje fall inte på trons

”Jag vill ha sann kunskap om socialism och kapitalism, om Bresjnev och Carter, om kyrkor och ekumenik inför evigheten.

Kunskap om samhälle, näringsliv, plikter och skyldigheter. Jag vill veta om jag böjt knä för Baal. Om jag idag är delaktig i samhällskult och avgudadyrkan.”

territorium. Guds ord säger att varje människa är ett tempel och att varje enskild individ skall vara bärare av gudomliga gåvor.

Då teologin dogmatiserades och systematiserades skedde en förödande stympning av det andliga livet. Bibeln är inte gjord för vetenskapliga studier. Den handlar väldigt lite om teorier men oerhört mycket om praktisk vägledning i det kristna livet. Församlingsteologin var inte given för att bygga upp stora och starka religiösa organisationer. Vägledande och orienterande i konkreta situationer skulle bibeln bli till hjälp för speciellt den enskilde kristne med tröst, förmaning och uppmuntran. Innan vi verkligen kan förstå vad kristendomen är måste vi idag först få insikt om hur påverkade vi är, så att vi förutsättningslöst kan börja läsa bibeltexterna igen. Traditionens teologi, mönster och ideal har i alltför hög grad färgat vår uppfattning om kristendomen.

□ Vad vet vi om vår tid?

Om nu kristendomen genom historien undergått så stora förändringar, kan vi då vara säkra på att vi idag utifrån bibelns betraktelsesätt kan beskriva vad vår tid egentligen representerar. Har vi så mycket av profetisk skärpa att vi klarar av att analysera den och möta vår tids verkliga behov. Vad vet vi egentligen om vår tid? Vem har givit oss bilden av den? Är det bibeln? Eller är det massmedia, universiteten eller framtidsforskarna? Har vi en förfalskad, förskönad eller förmörkad bild av vår tid?

Vad vet vi i övrigt om vår tid? Befinner vi oss i den yttersta tiden? Och vad är det som säger att det är den yttersta tiden? Kan vi addera ihop ett antal tecken som vi tycker pekar på detta och därmed dra slutsatsen att Jesus kommer snart, vad nu det kan innebära?

Jag frågar åter: Vad har vi för bild av tiden? Har vi fått den från Moskva, Peking eller Washington? Eller har vi möjligen fått den genom profetiskt ljus i Guds ord. Och i vad mån har då det förmått påverka oss konkret?

Varifrån har vi fått vår uppfattning om Jesu tillkommelse? Har vi hämtat den ifrån det vi kan se av den politiska utvecklingen i Mellersta Östern och Europa? Är det staten Israels tillkomst och det faktum att judarna återfått Jerusalem? Är det militarismen, den ekonomiska maktkoncentrationen, den alltmer avancerade tekniken, demokratiernas utveckling eller de allt vanligare totalitära politiska systemen utöver vår jord? Därför frågar jag igen: Vad är det som bestämmer vår uppfattning om vår egen tid?

□ Varnande exempel

Jesus hade sina förebilder när han talade om den yttersta tiden. Han jämförde den med Noas tid, en tid med ett speciellt samhällsmönster. När han talade om hållningen hos en viss typ av människor som under den tiden skall träda fram, pekade han på Lots hustru. Studerar vi Skriften närmare, finner vi att Lots hustru är ett varnande exempel. Hon är bilden på namnreligiositeten. Lots hustru har haft många efterföljare som på slätten, fångad av materialismen och sin samtids kulturmiljö, gått under som personlighet, människa och troende.

Det är inga uppmuntrande förebilder Jesu ställer fram. Det måste väl vara en avsiktlig varning han riktar till en speciell grupp människor. Det är den enskilde Jesus varnar i den yttersta tiden för att låta sig uppslukas av och identifieras med en omgivande kulturmiljö. Gud vill inte att människan skall förlora orienteringen och inte längre se sitt av Gud utstakade mål.

Åter frågar jag: Vad är det som har givit oss våra uppfattningar om kristenheten, om protestantismen och katolicismen? Varifrån har vi hämtat kunskapen om den ekumeniska och den karismatiska rörelsen? Och till sist, vad är det som bestämt vårt omdöme om oss själva? Är vi svartmålare eller skönmålare?

Vem kan ge oss sann kunskap om oss själva, vårt land och världen över huvud taget? Finns det möjligheter att få sann kunskap om politiken, kulturlivet, kyrkan och traditionerna? Vad är det som omger oss, attraherar oss och förtrycker oss? Vad är det som stimulerar och bedövar oss? Finns det möjlighet att få kunskap om det? Och om det går, varifrån skall vi hämta den? Kan vi gå till Times, Pravda, Dagens Nyheter, TV eller Dagen, massmedia i ett system som de både är integrerade i och beroende av?

Vill jag ha en sann kunskap kan jag inte gå till alla lyckoprofeter som ropar ut: ”Allt står väl till!” Då kan jag inte låta mig övervältigas av sådana som erbjuder fysiska manifestationer för att legitimera sitt budskap. Jag vill inte ha en känsloupplevelse — en atmosfärisk påverkan. Jag vill ha en sann kunskap som står sig i alla tider, antingen det andliga klimatet är hårt eller milt. Jag vill ha en sann kunskap som består i tiden och som inte bleknar inför evigheten. en kunskap som har livets egenskaper och kan göra mig lika sann som sanningen själv.

□ Vilket system står de för?

Vad jag vill ha är en analytisk kunskap om socialismen, denna världs religion. Jag vill också ha sann kunskap om kapitalismen, som valt att göra religionen till sin bundsförvant. Jag vill ha sann kunskap om politikerna, om Carter och Bresnjev, om Palme och Fälldin. Jag vill ha sann kunskap om våra biskopar, inte därför att jag är intresserad av dem som personer, men jag vill veta vilket system de står för. Jag vill veta vad de representerar, inte inför massorna, där de kan applåderas eller utbuas, men inför Gud och evigheten.

Jag vill ha sann kunskap om affärsvärlden och näringslivet. Jag vill ha sann kunskap om skolplikt, värnplikt, skatteplikt, om samhälleliga skyldigheter och mänskliga fri- och rättigheter.

Jag vill veta om det finns makter och gudar som intagit den plats som endast tillkommer Herren Jesus Kristus. Jag vill veta om jag böjt knä för Baal och givit honom hyllningskyssen. Jag vill veta om jag är med i en statskult och samhällskult, och om jag har delaktighet i avgudatemplen.

Men var skall jag gå för att få den kunskapen? Jag kan inte gå till de etablerade för att få information. Jag kan inte gå till dem som vill göra även mitt liv till byggnadsmaterial i sitt samhällsbygge. Då måste jag gå till bibeln.

□ Demokrati

Vad säger då bibeln? Vad säger den om t. ex. demokratin? Vi kan få svaret omgående genom att läsa 2 Tim 3:1—5.

”Men då må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty

Forts. på sid 24

Och du människobarn, profetera mot Gog och säg: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal. Jag skall locka dig åstad och leda dig fram och föra dig från landet längst uppe i norr och låta dig komma till Israels berg.

Där skall jag slå bågen ur din vänstra hand och låta pilarna falla ur din högra hand.

På Israels berg skall du falla, med alla dina härskaror och med de folk som följa dig: jag skall giva dig till mat åt rovfåglar och alla slag ät markens djur.

Ute på marken skall du falla. Ty jag har talat, säger Herren, Herren. Och jag skall sända eld över Magog och över dem som bo trygga i havsländerna: och de skola förnimma att jag är Herren.

Och jag skall göra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk Israel, jag skall icke mer låta mitt hega namn bliva ohelgat: Och folken skola förnimma att jag är Herren, helig i Israel.

Se, det kommer, ja det fullbordas säger Herren, Herren. Detta är den dag om vilken jag har talat.

Hes. 39:1–8

IRAN

- Iran upplever nu födslovåndorna inför den händelse som profetian tydligt förutsagt, då man politiskt kommer att byta sida.
- Iran kommer genom att gå i allians med Sovjetunionen sluta sig till uppmarschen mot Israel.
- "Gogs härnadståg".

ISRAEL

- Närmandet mellan Israel och Egypten har ställt alla invanda begrepp på huvudet.
- En händelse som manar till högsta vaksamhet.
- Bibeln talar om en fredsperiod som skall föregå den största vedermöda som drabbat mänskligheten, då Egypten och Israel skall gå in i sin svåraste period.

EGYPTEN

Av Gunno Andersson

Nyligen hemkommen från en tvåmånaders vistelse i Israel sätter jag mig för att skriva ner något av det som gjort starkast intryck på mig. Det är inte händelserna som sådana utan deras samband med bibelns profetior. Vad jag kan förstå har det aldrig producerats så många böcker om de yttersta tingen som under den senaste tiden. Trots detta upplever jag en viss otillfredsställelse. Böckernas innehåll är i vissa skeenden bra men djupdimensionen saknas i stort.

I september detta år hände en del förunderliga ting. Vi fick bevittna en historisk händelse, då Egypten och Israel signerade ramavtalet för ett fredsfördrag mellan de båda länderna, och i slutet av november skrivs det slutliga fredsavtalet under. Detta innebär att Israel åter lämnar Sinaihalvön till Egypten, och inom en treårsperiod normaliseras förhållandena på alla områden mellan länderna. Att detta är ett led i den profetiska historien är ställt utom allt tvivel, vilket vi tydligt ser i Guds eget Ord.

Det grekiska världsriket

Innan vi studerar Egypten mera ska vi vända blicken mot norr. Läs först Daniels bok, kapitlen 10, 11 och 12 samt Hesekiel 38:5, 6. De historiska händelser kap. 10—12 i Daniels bok avser först vad som sker med det Medio-Persiska världsriket som Daniel levde i. Därefter möter vi det nya riket som uppstår, vilket är det grekiskt-mace-

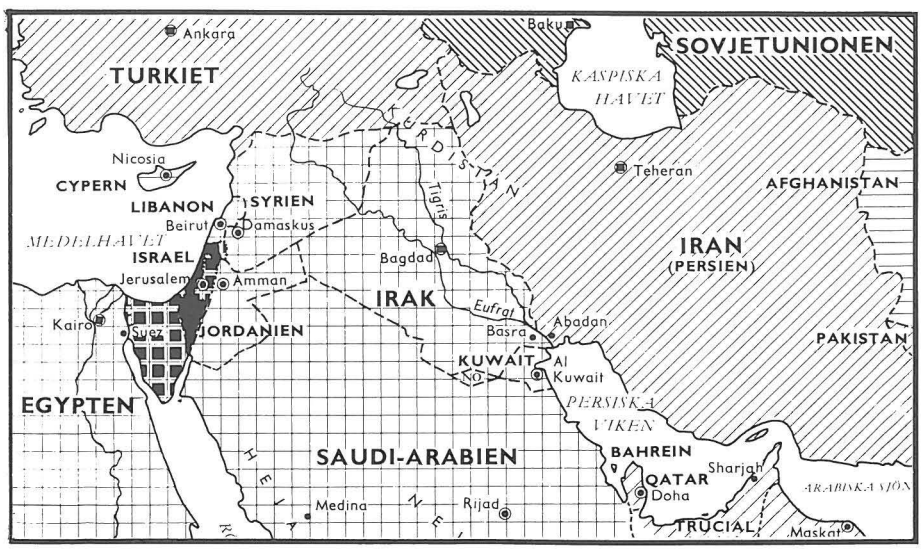

■■ Brandröken hänger tung över Teheran efter veckohelgens våldsamma politiska urladdning. Demonstrationerna mot regimen är häftigare än någon gång tidigare och mänskligt att döma har

donska med Alexander den store som ledargestalt. (Se även Dan. kap. 8). Allt detta beskrivs mycket ingående. Men det grekiska världsriket faller sönder i fyra delar, varav ett kallas Nordlandet vilket är detsamma som Syrien, under seleukidernas härskarspira. Det andra kallas Söderlandet vilket är Egypten under ptolemeerna. Dessa båda länder var ofta i strid med varandra, just med avseende på det område Bibeln kallar Kanaan. Vi läser också om judarnas kamp för frihet och oberoende under denna tid, och under 80 är landet delvis fritt under macabeerna. Kapitel 12 låter oss se in i ändens tid, se speciellt verserna 4 och 13.

Gogs och Magogs härnadståg

Men i vissa textavsnitt möter vi ting som otvetydigt syftar till ändens tid (vår tid), då spec. 11:40—50. Nordlandets konung (Syrien) skall falla in i "det härliga landet" för att ta byte. Hans följeslagare är libyer och etiopier, vilka står som representanter för det arabiska resp. det svarta Afrika. Länder utmed östra Medelhavet är ju alla gamla kulturländer, men det är dock nu i modern tid vi ser dem som fria nationer i enlighet med Jesu ord i Lukas 21:29. Av sammanhanget i kap. 11 ser vi också Syriens ambitioner att kontrollera och härska över området i Mellanöstern. Vi behöver bara tänka på situationen i Libanon och den roll Syrien spelar där genom den s.k. fredsbevarande militärstyrkan på 30.000 man.

Profeten Hesekiel nämner i kap. 38: 5,6 om de skaror som skall följa Gog och Magog, hövdingen över Ros, Mesek och Tubal i hans härnadståg mot Israel, det obefästa landet. Där möter vi också Libyen (Put) och etiopier alltså det arabiska och det svarta Afrika, men observera att med i skaran är också perserna. Persien är detsamma som Iran, ett muslimskt icke-arabiskt rike som nu upplever stora svårigheter. Bibelordet betyder att Iran kommer att byta sida, rent politiskt sett, från ett pro-västerländskt förhållande till allians med Sovjetunionen. Iran upplever just nu "födslovån-

dor" inför denna förändring, som bibeln tydligt förutsagt.

Det kanske mest anmärkningsvärda i dessa texter är Egyptens roll i dramat. Hos Dan. 11:42, 43 heter det att Egyptens land inte skall slippa undan, ty han (Nordlandets konung) skall bemäktiga sig skatter av guld, silver och allehanda dyrbara ting i Egypten och i Hes. 38 nämns inte Egypten alls i skaran av dem som tågar mot Israel och Jerusalem.

Inom en snar framtid

De krigshändelser jag har skisserat här ovan är vad Bibeln kallar Gog och Magogs härnadståg mot Israel. Det s.k. Yom Kippur-kriget i oktober 1973 var inledningen till detta fruktansvärda härnadståg. Sammandrabbningen kommer att följa inom en snar framtid.

I samband med Egyptens president Anwar Sadats resa till Jerusalem den 19 nov. 1977 inleddes en ny fas i utvecklingen. De övriga arabstaterna betecknade detta som ett svek i kampen mot den gemensamma fienden Israel. Och genom det fredsavtal som arbetats fram är domen uttalad, högförräderi. I samband med det arabiska toppmötet i Bagdad, Irak, är isoleringen total. Så total att de tidigare bittraste fienderna, Irak och Syrien försonades.

Israel som segrare

Sammandrabbningen enligt Hesekiel 38 och 39 kommer att förvåna många människor, ty trots den massiva uppslutning mot Israel kommer denna Anak (jätte) att falla för att aldrig mer resa sig. Ty säger profeten i Hes. 38:18 "att Herren skall giva luft åt sin vrede" och i vers 22 "över de många folk som följer honom". Och sedan: "Så skall jag bevisa mig stor och helig och göra mig känd *inför många folks ögon,* och de skall förnimma att jag är Herren. Läs också Hes. 39:4—6. M.a.o. kommer Israel än en gång stå som segrare i ett krig, inte bara mot sina närmaste grannfolk, utan i första hand mot landet längst uppe i norr, d.v.s. Sovjetunionen som tillsammans med Gomers och Togarmas härskara, det är de *österuropeiska länderna,* drar åstad. Detta enl. Hesekiel 38:5, 6. Men är detta möjligt frågar man sig? Ja bibelns svar är: "Och du, människobarn, protestera mot Gog och säg: Så säger Herren, HERREN, Se jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal. Jag skall locka dig åstad och leda dig fram och föra dig från landet längst uppe i norr och låta dig komma till Israels berg. Där skall jag slå bågen ur din vänsta hand och låta pilarna falla ur din högra hand. På

Forts. på sid 30

Arne Imsen stod i spetsen också för årets bibelskola. Avslutningshelgen blev en hela familjens fest med bl.a. barnvälsignelse.

Årets bibelskola:

KONFLIKTEN med världen är OUNDVIKLIG

Aldrig något tidigare år har uppslutningen omkring undervisningen varit så stor som just bibelskolan 1978. Ämnena har omfattat ett brett register, och undervisningen har varit enhetlig — de olika lärarnas lektioner har på ett träffande sätt kompletterat varandra.

Huvudlärare och inspiratör var även i år ARNE IMSEN, vars huvudämne var: ***Församlingen i världen – konflikt och uppgift.***

— Den kristne i världen kämpar en våldsam och dramatisk strid på mer än ett plan, inledde Arne Imsen.

— Mot ***satan*** på det ***andliga*** planet, mot ***synden*** på det ***personliga*** planet och mot ***världen*** på det ***sociala*** planet.

Världen är satans organisation, ett främmande element som inte tillhör skapelsen. Gud skapade jorden och gav människan tiden, dock ej världen . . . Till världen måste vi räkna det mesta, menade Imsen: religion, politik, handel, ekonomi, kultur, utbildning, försvar, vetenskap, konst o.s.v.

Församlingen och världen är varandras motsatser. De har olika ursprung — världen är av satan, men den kristne är av Gud. Konflikten blir oundviklig om den kristne är ***levande.***

— Intensiteten i konflikten med världen kommer dock att bestämmas av din attityd till konkreta företeelser i tiden, påpekade Imsen.

— Och då är det naturligtvis viktigt att veta ***vad*** världen är . . .

I denna penetrerande och avslöjande förkunnelse berördes och analyserades många konkreta företeelser i det samhälle vi lever i. Begrepp som "demokrati" benades upp i ett profetiskt perspektiv. Samhället och dess lagar, individens skyldigheter, plikter, rättigheter och hur man som kristen ska förhålla sig till allt detta berördes.

Organisationerna, kyrkornas, fackets, skolans och andra institutioners roll och betydelse i samhället, för individer och

T.v. Rut Håkansson från Karlskrona deltog tillsammans med sin make lika troget i bibelstudierna som i arbetet i köket. I mitten syster Rakel Antonssen från Oslo samt maken Anton som vittnade: — Detta har jag längtat efter hela mitt liv.

grupper och för den enskilde kristnes liv tecknades i skarpa kontraster. Den kristne kan inte alliera sig eller solidarisera sig med vad som helst om han vill bevara sin frihet och sitt oberoende till världen . . .

— Gån icke i ok med dem som inte tro! löd uppmaningen som gång på gång nådde de lyssnandes öron med det allvar och eftertryck som fakta, information och illustrationer ur vår egen och många andras verklighet i ett alltmer institutionaliserat, materialistiskt och konformistiskt Sverige gav.

Ska en kristen kunna bevaras i världen måste han ha en klar och genomtänkt och bibliskt förankrad syn på varje företeelse i den verklighet där han själv är placerad.

— Du kristne, vilken människosyn har du? Och varifrån har du fått den? Har massmedia, eller skolan eller vetenskapen gett dig den?

— Vilken syn har du på familjen? Samhället? Staten?

Närgångna frågor fick hjärnorna att börja reflektera och hjärtana att röras och ibland rent av uppröras inför den raffinerade, förfinade och institutionaliserade ondska vi ser ta form och som i Ordets ljus tecknades inför oss.

— Låt oss utbedja oss samma mod, ståndaktighet och resning som de första kristna hade, som visste vad de gjorde. De visste var lojalitetens gränser gick. Låt oss bli budbärare med ett budskap för vår tid! Endast Ordet genom Andens profetiska uppenbarelse kan ge oss *sann kunskap*. Sann kunskap om tiden och samhället vi lever i, om människan, om Jesu tillkommelse, om oss själva, om kulturen, om kyrkan, om historien och framtiden, om Gud och Jesus Kristus...

Ernst Höglander koncentrerade sig omkring ämnet "Frälsningen i Jesus Kristus". Han berörde de olika epokerna i vilka man kan indela Guds frälsningsplan med mänskligheten, eller frälsningshistorien. Varje tidsålder har avslutats med domskatastrof, då mänskligheten inför Gud bevisat sin otillräcklighet, sin obotfärdighet och sin gudsfientlighet.

— Människan har i varje epok i frälsningshistorien bevisat sig oduglig till allt gott verk, hävdade broder Ernst.

— Varje ny epok har inletts med ett nytt frälsningserbjudande ifrån Guds sida, som dock har förkastats av majoriteten — men några få har fört ljuset och uppenbarelsen vidare in i nästa generation och epok . . .

Denna grundläggande och elementära undervisning blev uppskattad inte minst av de nyfrälsta och de ungdomar från Pilgrimsskolan som deltog i lektionerna.

Doris Höglander riktade sig också speciellt till de nyfrälsta då hon några lektioner talade om "Vården av vårt individuella andliga liv." Hon betonade nödvändigheten av att aldrig överge bibelläsningen, bönen, brödsbrytelsen

Forts. på sid 29

Britt Wiklund rapporterar från Stockholm

Jubel och dans under bibelskolans avslutningshelg

Bibelskolan 78 avslutades i allhelgonahelgen med möten, i vilka Gud sanktionerade att han ville ge oss kraft till att vara hans tjänare och tjänarinnor. Vi fick uppleva möten, där det spratt till i benen på de "döda". De hoppade upp och jublade inför den levande Gudens ansikte. Med lovsången, som brusade i Brosalen denna helg bekräftade Gud att han vill frigöra sitt folk. Till att bli arbetare, som går ut och inbärgar den sista tidens riktiga skörd. Det ligger frigörelse i lovsången och Gud måste ha ett frigjort folk. Ett folk med glädjens och frihetens budskap. Fångar kan inte lösa fångar och blinda kan inte leda blinda. I mötet denna söndagskväll, när Anden föll så mäktigt, tror jag att Gud gav oss något av den första pingstdagens upplevelse. När lovsången nådde sin kulmen lät det som ett dån ifrån himlen. Många, som var med på detta möte återvände nog hem ganska så omtumlade, men med en förnyad vision om att få vara Herrens tjänare i sin omgivning.

Jag tycker det är fel att säga att bibelskolan är slut, för egentligen fortsätter den ju dag för dag, hela året om. Vad som sker en gång om året, i oktober, är att vi får sitta ned vid "apostlarnas" fötter för att få ta del av deras undervisning för att bli skickliggjorda till vårt tjänarevärv. Men den verkliga bibelskolan är att i vardagen gå ut på gator och gränder och till vägskälen och möta människorna för att bjuda dem komma. Men där ligger svårigheten i att övervinna sig själv.

Men nu måste vi absolut ut till människorna och dela med oss av vad vi har fått i denna bibelskola. Vad har vi då fått? Jo, en historisk bakgrund, i avseende på vårt förhållande till Abraham, i avseende på vårt förhållande till urkristendomen och i avseende på vårt förhållande till Israel. Det märktes att Gud vill ge sitt folk en historia. Han vill inte att vi ska vara historielösa. Gud vill att vi ska förstå att vi är ett utvalt folk i tiden och som har ett samband med det förflutna och att vi ska avskilja oss till tjänst för Herren, så att vi kan vara med och skriva de sista raderna i frälsningshistoriens blad. Men för att vi ska bli de redskap Gud behöver, så måste vi liksom Abraham tåga ut från vårt land och vår släkt. Då måste vi liksom Israel tåga ut ur Egypten, ur fångenskapen. Då måste vi liksom våra första kristna bröder och systrar tåga ut ur tiden, för att utanför lägret vänta Jesu Kristi snara tillkommelse.

Detta framkom också tydligt i de bibelstudier, som Arne Imsen höll över

Forts. på sid 19

Unga och gamla lovade Gud tillsammans för uppenbarelse och frigörelse.

-Nu har jag bara tron kvar

Samtal med Karin Setterman, Karlstad
Text: Lars Andersson

— Aldrig mera möteskristendom! utbrast Karin när vi frågade hur hon såg på framtiden efter några laddade månader med väckelsefolket. Och efter mötet med ett fullständigt omskakande budskap.

Karin heter Setterman i efternamn, är från Karlstad och utbildad förskollärare.

— Hur var din tillvaro innan mötet med Maranata?

— Jag var med i en församling i Karlstad och döpt sedan mitt tolfte år. Men sanningen är den att jag aldrig kom in i församlingens inre liv. Jag var som bäst på väg att förverkliga ideal som säkerligen lett bort från tron.

— Räddningen var att jag mötte Fridsfolket i vintras.

— Redan i tonåren vaknade ett politiskt rättsmedvetande inom mig, säger Karin. Men det var svårt att göra något konkret. Vi låste alltid varandra. Det blev många tomma ord . . .

— Jag hade t.ex. grubblat en del över de första kristnas gemenskap som det står i Apostlagärningarna 2. Det står ju faktiskt att de hade ALLT gemensamt. Jag tror att det finns en outtalad längtan bland många kristna att gå en helt annan väg. Men man måste ju handla någon gång . . .

— När jag sedan kom i kontakt med storfamiljen upptäckte jag att det fanns människor här i Karlstad som tog Apostlagärningarnas ideal på allvar. Det grep mig oerhört. Sex—åtta ungdomar som givit allt för att förverkliga en ny livsstil.

— Det var en utmaning och jag förstod att även jag måste få ett ställe där jag kunde förkroppsliga budskapet. Leva ut kristuslivet. Så nu i höstas flyttade jag till Fridsfolket på Kanalgatan.

— Jag fick verkligen möta Gud under sommarkonferensen på Latorp. För första gången fick jag vara med i bibelstudier som "gick rakt ut i verkligheten". Ett budskap som behandlade dagens konkreta situation.

— Jag kommer aldrig att glömma Pilgrimsskolans och storfamiljernas dag.

— Du är ju förskollärare. Hur uppfattade du Pilgrimsskolan?

— Till en början var det svårt att acceptera isoleringen av barnen i egna skolor. Men ju mer man lyssnade ju mer klarnade det.

— Jag var på väg i en helt annan riktniung. Försökte förena tro och socialism. Och som förskollärare även försöka påverka barnen. Jag var verkligen splittrad.

— Hur upplever du gemenskapen i storfamiljen?

— Vi smälter ihop. Delar på allt. Tänker bara på alla församlingsmedlemmar som missar denna gemenskap. Som går miste om själva livets kamp i vardagen.

— Vad har två veckor på bibelskolan betytt?

— Det har varit underbart! Undervisningen är så fullständigt ny för mig. När vi har talat om världen d.v.s. samhället, på Arne Imsens lektioner, tycker jag att jag fått en helt ny bild av fienden.

— Begreppet världen var för mig förut allt utanför församlingen, kyrkan. Nu plötsligt upptäcker man att stora bitar av världen finns långt inne i församlingarna, säger Karin med ett ansiktsuttryck som skiftar mellan häpenhet glädje och sorg.

— Känner du dig bedragen?

— Jag känner det som en ofattbar nåd att ha fått komma in i ljuset!

— Förr *servade* man samhället med alla sina tjänster. Inte undra på att man aldrig upplevde tillfredsställelse och ro.

— Var du med i facket?

— Javisst! Hade inga betänkligheter. Såg det som en stor förmån.

— Har du fått en ny syn på bibelns Jesus?

— Det vi talat om innebär ju att Kristus finns här mitt i vardagen.

— Tidigare förlitade man sig på det man själv kunde prestera och allt vad samhället hade att ge. Nu har jag bara tron kvar. Tron på Gud.

— Tror du att Jesus kommer snart?

— Det är fruktansvärt att t.o.m. denna sanning kan förvandlas till teorier. Min världsbild förut var positiv. Jag trodde inte att världen var god men — utvecklingsbar. Var t.ex. väldigt irriterad över de sociala klyftorna inne i församlingen. Och såg därför socialismen som en arbetsmetod. Ville jobba för jämlikhet. Den här bibelskolan har lärt mig att man inte kan arbeta i organisationerna. Man måste leva i organismen.

— Arne Imsens förkunnelse var oftast en oerhörd uppgörelse med företeelser i samhället som vi kanske lärt oss uppskatta. Föreningar, myndigheter m.m. som i det profetiska ljuset visade sig vara vilddjursmaktens instrument. Är inte det chockernade att höra?

— Jo, fast jag tror att det är ännu värre. Och jag upplever att utvecklingen leder till svåra tider. Därför vill Gud förbereda oss.

— Är Sveriges kristna rustade för svåra tider?

— I varje fall inte om man fortsätter med möteskristendomen! Enligt bibelstudierna kommer ju mycket av det som skall hända ekonomiskt, politiskt och religiöst att beröra oss personligen. Det är det som är så allvarligt för oss som enskilda.

— Till sist har du någon speciell appell som du skulle vilja sända vidare nu genom Midnattsropet?

— VAKNA! — Det var vad man sa till mig när jag gick till Maranata.

Det gjorde Jesus:

–På en sekund försvann livsleda och ångest!

Vittnesbörd i väckelsemöte av Anne-Marie Andréasson, Örebro

"Jag skulle gärna vilja berätta vad Jesus har gjort i mitt liv." Han har nämligen totalt förvandlat det, och jag är så tacksam och glad för det. Det hände för ungefär två månader sedan när jag blev frälst på ett möte i Medborgarhuset i Örebro. På samma plats där jag innan hade dansat. Jag hade då sökt en mening med mitt liv i flera år men funnit bara tomhet. Jag var fullständigt förtvivlad. Jag hade försökt att hårdplugga och mitt huvud var fullt med teorier. Reste mycket och försökte på materiellt sätt fylla livet med innehåll. Men jag fann inte vad jag innerst inne längtade efter.

När sedan Latorpskonferensen kom var det någonting som drog mig dit. Där jag satt på mötena och lyssnade på sången och vittnesbörden upplevde jag att de hade någonting som inte jag hade. Och jag tänkte: är inte det här riktigt så finns det ingen Gud.

Jag hade upplevt väldiga kriser i mitt liv och var väldigt deprimerad. Jag plågades av självmordstankar och livsleda. En dag då Latorpskonferensen pågick var jag ute på sjön Hjälmaren i en båt. Där fick jag på ett fruktansvärt konkret sätt uppleva hur djupet drog mig. Det var någonting inom mig som talade och sa: Hoppar du i så är ditt liv och det där som gnager inom dig slut på några minuter.

Men en tid senare fick jag nåd och tillfälle att lämna mitt liv till Jesus. Och det ska ni veta: Jesus gör inget halvfärdigt! På en sekund försvann livsleda, ångest och självmordstankar. Det är omöjligt att beskriva känslan, men ett jubel steg upp inom mig. Någonting underbart hände. Nu hade jag funnit meningen.

Nu har det gått två månader och jag är tacksam för att jag fick vara med på bibelskolan i Stockholm. Jag har lyssnat till de mäktiga budskapen om trons konsekvenser. Det innebär att det är omöjligt för mig att fortsätta mitt arbete, men jag är viss om att Gud har en plan och en väg för mig".

Berno Widén, 17 år: Full sysselsättning

Berno Widén är 17 år och kommer från Öregrund. Han tillhör den lyckliga grupp ungdomar som idag både har jobb och något att leva för och tro på.

Till vardags är Berno i Karlstad men har varit på Bibelskolan i Stockholm några veckor i höst.

— Vad hade du för planer efter skolan?

— Inga direkta men man skall ju ha en utbildning, så jag höll på att hamna på Tekniska skolan i Uppsala.

— Men hur går det utan utbildning då?

— Det är nu det fungerar, säger Berno tvärsäkert. NU lever jag ju ett meningsfullt liv. I samhället skolas man till någon slags specialist. Ja, sen sitter man där . . .

Berno berättar att undervisningen i Bibelskolan hjälpt honom att se bakom systemet. Se vad det är för krafter som är verksamma i världen. Och förstår på ett nytt sätt Jesu liv och vad Jesus egentligen menar när Han uppmanar oss att ta avstånd från världen.

— Förut visste man ju ingenting!

Och vardagen i Karlstad är lika med intensivt arbete. Det finns ingen försörjare och gruppen arbetar helt utan statsbidrag.

Mest åker de på marknader och säljer olika produkter. Hantverk, pepparkakor och massor av evangeliska skivor.

— Hur många kunder har ni en normal dag?

— Ja, det måste bli omkring 250.

Det är alltså 250 människor någonstans i Sverige som en vanlig marknadsdag nås av ett personligt vittnesbörd. Och ett Midnattsrop. Det är inget dåligt resultat för en pilgrim nyss fyllda 17 år. Och så arbetar man på liknande sätt i Örebro eller Nyköping osv.

Det arbetet måste väl bli vårt alldeles speciella böneämne så vi tillsammans inom kort kan bärga in en stor skörd.

Hela familjen Hellström bryter upp:

–Vi kan inte möta framtiden med välfärdens tomhet!

— Efter mer än tio år i en andlig öken kom plötsligt chansen till liv och förnyelse, berättar Britta Hellström. — Och jag tog den! Bara rusade fram mellan tältbänkarna och böjde knä. Som ingen gång tidigare förstod jag att detta måste vi vara rädda om.

— Inte en gång till låta välfärden långsamt få kväva det andliga och eviga livet. Vi måste få en ny gemenskap till varje pris.

I dag några månader efter maranatamötet i somras har uppbrottet börjat. Från en ombonad trea i dalaidyllen Horndal till ett och ett halvt rum i storfamiljen i Nyköping. Inga firmafester mer ingen fotbollsträning. Inget sökande. Det är ett nytt liv för hela familjen i full beredskap inför det verkliga uppbrottet.

Av Lars Andersson. Foto Hans Brynte

Året var 1964. Maranataropet gick som en löpeld rakt genom landet. I Viktoriasalen på Tunnelgatan i Stockholm samlades längtande och och sökande. Människor från alla landsändar ur alla samhällsklasser med olika bakgrund och motiv.

Tidningarna hojtade och skrev. Det nya mediet televisionen zoomade in människor som ropade ut sin nöd inför levande Gud. Den befriande men också överraskande kraften i evangelium nådde djupt in i nya skikt, till raggarbilar och sofistikerade tidningsredaktioner.

Men mitt i allt "ståhej" i själva centrum fanns stillheten och heligheten. Unga människor hörde rösten av Honom — Jesus Kristus — och drog ut med evangelium till alla landsändar.

☐ Väckelsen är här!

På olika vägar nådde Maranataropet Dalarna och som 15-åring var Britta med om sitt första Maranatamöte.

— Min äldre syster, Kerstin, bodde då i Stockholm. Hon ringde hem till Toftbyn och sa att vi måste komma ner till mötena för — Det är väckelse här!

— Vi åkte ner och entusiasmen slog emot oss. Möten vi aldrig varit med om tidigare. Människor upplevde Jesus påtagligt. Unga människor jublade och grät. Sådant glömmer man aldrig.

Britta och hennes syskon kom hem till Dalarna. Glödande och entusiastiska, samlades till möten överallt. Och elden spred sig. Då kom chocken:

— Detta är från djävulen, sa man.

— Vem sa det?

— En äldstebroder och föreståndaren, säger Britta. Det var när vi begärde utträde.

— Så började vi samlas en liten grupp i Falun. O, vilken tid! säger Britta. Vi såg människor, unga och gamla, väckta och förnyade.

— Jag tror vi hade möten varje kväll. Vi åkte runt i bygderna Sundborn, Sågmyra, Toftbyn, Enviken, Bingsjö. Och Falun och Borlänge förstås.

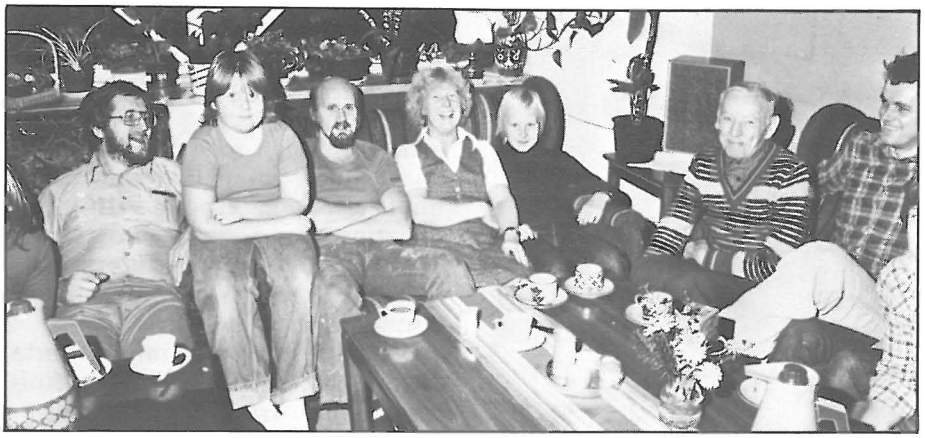
☐ Ungdomen kom

— Särskilt ungdomen kom till mötena. Vi hade ju fått tag i glädjen, sången och den rätta takten. Flera av de unga som då blev födda på nytt och döpta i den helige Ande blev ganska snart evangelister. En kväll, kunde det ha varit en lördag? — kom en något överförfriskad yngling med bussen från Grycksbo till Borlänge. Han hette Kjell Hellström.

— Jag hade bestämt mej för att gå på bio och sova, minns Kjell när några kompisar tog upp mig i en bil och åkte till Maranatamöte. Det var mitt första religiösa möte.

— Jag kommer bara ihåg att där fick man höra sanningen. Sanningen på fullaste allvar, säger Kjell som blev frälst några veckor senare i Toftbyn.

Midnattsropet kom lagom till tre-kaffet på Blommenhof och fann det här glada sällskapet. Från höger Hans Brynte, husfar, Sven Pettersson, fam, Hellström och Bertil Fredriksson.

Trots hårt motstånd, intriger och bakhåll från fienden fortsatte denna livslevande rörelse och från Dalarna kom flera evangelister som bröt mark främst i norra Sverige.

Kjell och Britta gifte sig och flyttade efter några år till Alvesta.

— Mycket förändrades snabbt säger Britta. Hem och familj tog mycket av vår tid. Vi var med i en pingstförsamling men sanningen var den att vi inte längre hade kontakt med väckelsen.

— Vi försökte verkligen vara med och vittna för människor. Och fick även vara med och vinna våra grannar för Gud. De döptes i pingstkyrkan men gick sen till Jehovas Vittnen.

Det var ett hårt slag. Modet sjönk, bibeln blev liggande. Till sist upplevde vi tillvaron som en öde öken. För att härda ut var vi tvungna att bygga upp murar mot det som förut hade varit vårt liv. Så levde vi i flera år.

1972 flyttade familjen Hellström till Horndal. En idyllisk industriort i södra Dalarna.

— Det var en lättnad. Ingen förväntade sig att vi skulle leva upp till någon kristen bekännelse.

— Där kunde vi släppa loss, säger Kjell. Ingen ställde några krav. Jobbet tog förstås mesta tiden. Kjell arbetade på Statens Skogsindustrier (ASSI) och Britta skötte en del av fastigheten. Det fanns gått om aktiviteter. I stället för väckelsemöten gick de på firmafest. På gammeldans eller idrottsföreningen. Världen hade gjort sitt definitiva intåg i familjens liv.

— Var ni lyckliga?

— På sätt och vis, säger Britta. Horndal var en idyll. Vi tyckte vi hade allt.

— Välordnat för fritiden också, sporthall, simanläggning, skidspår mm.

— Idrottsintresset var alltså stort?

— Om, säger Kjell jag blev engagerad i det mesta som aktiv i Horndals Idrottsförening, ungdomsledare och tränare för både ishockey och fotboll. Så spelade jag back i fotbollslaget. Så var det i fyra år. Fem kvällar i veckan!

— Förutom alla sport som sändes i TV, säger han och ruskar på huvudet, vilken tid på dygnet som helst satt man där och glodde.

— Prylar?

— Nej, vi satsade på resor. Åkte hela familjen på badsemester till södern. Kjell Hellström jobbade som förman — eller förste man som det heter numera — på Statens Skogsindustrier och var dessutom brandman. Som extraknäck.

☐ Tänkte aldrig på insidan

— Man växte in i samhället säger Kjell. Fick många vänner och fin gemenskap. Tänkte liksom aldrig på insidan.

— Men det var en sak jag ofta funderade över säger Britta, det var barnen. Två pojkar och en flicka. Vad hade vi att ge dem!? Och på dansbanan flöt tankarna ibland upp till ytan: var detta verkligen meningen med mitt liv?

— Men jag hade inga tankar mer på Maranata. Vi hade byggt våra murar.

— Men kan du tänka dig vi hade Midnattsropet hela tiden. Och jag kunde inte förmå mig att kasta ett enda nummer!

— Den bara kom i brevlådan. Jag var irriterad kunde inte förstå vem det var

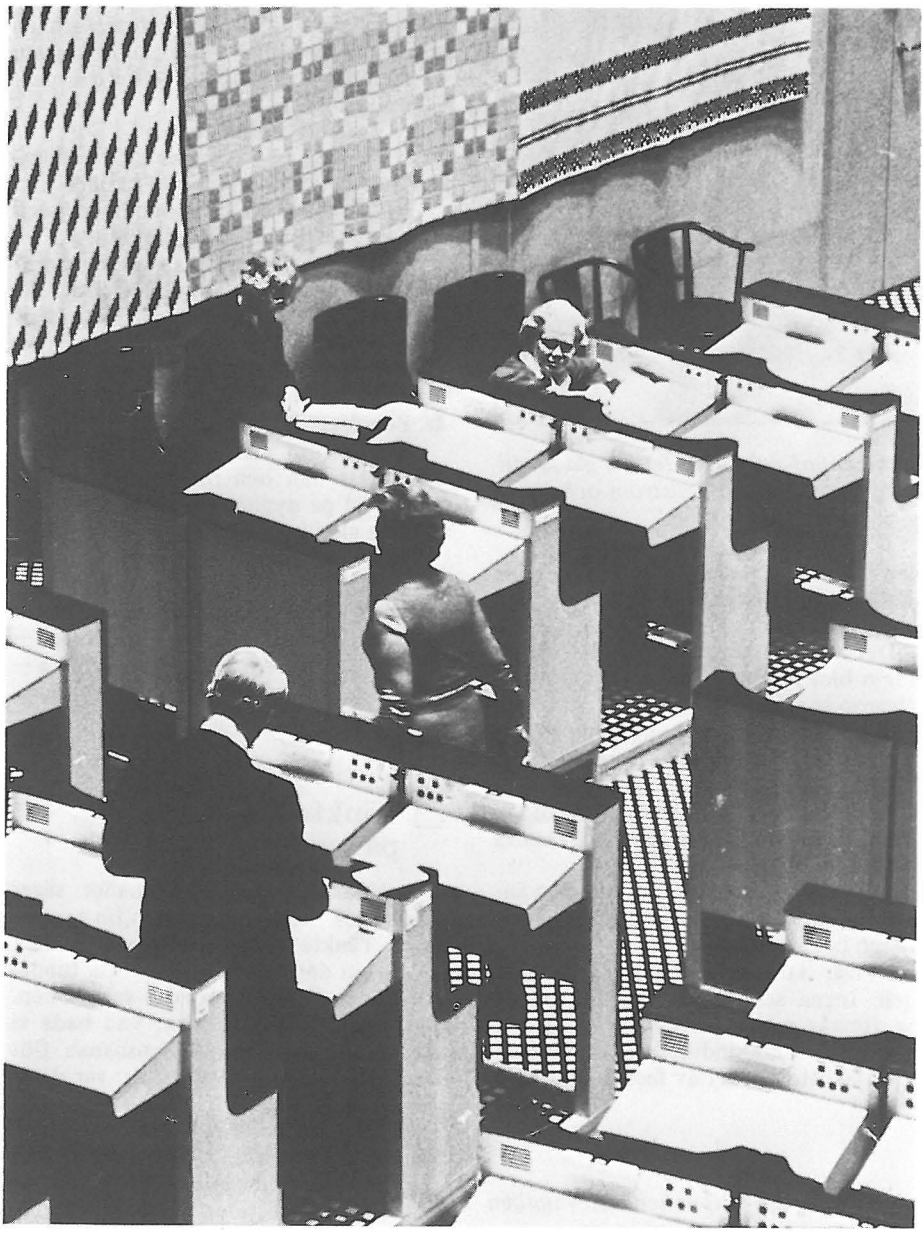
Forts. på sid 28

Lövräfsning på Blommenhof, familjen Hellströms nya hem i Nyköping.

Nu börjar hemundervisningen för fr.v. Niclas 6 år, Anette 10 och Tomas 11. — Det går jättebra, tycker de.

Åke Gillström (i förgrunden), riksdagsman, rektor, ordförande i Pedagogiska nämnden, ledamot av utbildningsutskottet och undertecknare av SIA-betänkandet, drar in skolminister Birgit Rodhe (vänd mot kameran) i en debatt om Pilgrimsskolan med tidningarnas sensationsskriverier. som enda kunskapskälla.

RIKSDAGEN debatterar Maranatas framtid

□ — Jag förutsätter att varje skolstyrelse ser som sin uppgift att kontrollera om barn som får enskild undervisning får tillfredsställande sådan med ledning av de paragrafer som gäller, sade skolministern Birgit Rodhe i sitt interpellationssvar i riksdagen nyligen apropå maranataföräldrarnas numera ganska omskrivna hemundervisning. Hon sade också:

— För närvarande finns det inte några direktiv som gäller för skolstyrelserna i fråga om prövningen. Men jag vill förutsätta att man därvid har att inte bara kontrollera att barnen lär sig multiplikationstabellen utan att prövningen också gäller, trots att det inte står utskrivet, den allmänna inriktning som grundskolan har.

Det var den socialdemokratiske riksdagsmannen Åke Gillström, som interpellerat i riksdagen med anledning av att han läst i Svenska Dagbladet att Maranata hade upprättat privata skolor där barnen fostrades med risbastu, uppmanades ta upp kamp mot fackföreningen och där könsroller aldrig diskuterades. Nu undrade han vad regeringen tänkte göra för att stävja "dessa mycket öppna försök att sabotera skollag, skolförordning och läroplan som Maranataskolan innebär".

Birgit Rodhe redogjorde för lagstiftningen och möjligheten att framdeles ändra på paragrafen om hemundervisning. Trots skolministerns svar var dock Gillström inte nöjd. Med Svenska Dagbladet som enda källa riktade han skarpa angrepp mot Maranata för att ha startat privata skolor med hjälp av en paragraf som enbart gäller enskilda föräldrars hemundervisning. Han riktade även kritik mot skolministern för att inte tillräckligt beslutsamt vilja stoppa dessa skolor.

— Det är förvånansvärt att hon, skolministern, inte med ett ord nämner de möjligheter som finns enligt skollagens 51§. Enligt denna har regeringen möjlighet att ge skolöverstyrelsen i uppdrag att inspektera Maranataskolorna. Det har uppenbarligen inte skett och därför måste min fråga till sist bli om inte statsrådet anser att en sådan inspektion är nödvändig, sade Åke Gillström, medan han fortfarande endast hänvisade till vad tidningarna skrivit.

Åke Gillström fick oväntat stöd av Ingrid Sundberg, moderat och skolstyrelseledamot. Hon ville tänka sig en omarbetning av §35 om "enskild undervisning i hemmet eller annorstädes". Rätten till hemundervisning ansåg hon viktig men skulle dock vilja göra begränsningen "i hemmet".

— Jag tror att det är mycket viktigt att en sådan säkerhetsventil finns kvar, och den kan ju utformas med utgångspunkt i det enskilda barnets situation.

Skolöverstyrelsens (SÖ:s) säte vid Karlavägen i Stockholm. SÖ är en tung remissinstans i alla skolfrågor. Här inne i korridorerna avgörs många barns öde.

— Vi talar med all rätt om föräldrarätten, men barnets rätt till tillfredsställelse och kvalitativt god undervisning får inte åsidosättas.

Själv skolstyrelseledamot, önskade Ingrid Sundberg klarare riktlinjer för hur skolstyrelserna ute i landet skulle bemöta föräldrarnas önskan om att få undervisa sina egna barn själva. Den enda lilla kontrollfunktion kommunerna hade varit att kalla barnen till prövning. Men hur skulle man göra? Vad kan skolstyrelserna göra för att se om barnen fått en tillfredsställande undervisning? Hur sker en sådan prövning, och vilka direktiv gäller?

Birgit Rodhe förklarade på nytt att hon ännu inte var beredd att diskutera frågan. Hon konstaterade dock en sak med tanke på Gillströms inlägg, massmedias beskrivning av maranataföräldrarnas undervisning och skolstyrelsernas behov av vägledning i dessa frågor.

— Emellertid är det så, att rätten och plikten att kontrollera här ligger hos den lokala skolmyndigheten. Skolöverstyrelsen kan också ingripa enligt 51§. I den står dock inget om att regeringen har att ingripa eller att ålägga skolöverstyrelsen något sådant. Jag förutsätter att skolöverstyrelsen uppfyller sina plikter i enlighet med den paragrafen.

Anvisningarna var alltså tydliga nog för de lokala skolstyrelser som här upptäckt en lucka i lagen. De hade fått handlingsfrihet. När sista ordet var sagt i debatten vände sig regeringens representant för ovanlighetens skull till oppositionen och tackade handgripligt både Åke Gillström och Ingrid Sundberg för att de tagit upp frågan. En sådan gest kunde ingen riktigt erinra sig tidigare någonsin hade hänt. Tre eniga representanter för det etablerade Sverige hade upptäckt att staten fortfarande saknade kontroll över en bit av den mänskliga tillvaron. □

kort aktuellt • debatt

Snabb reaktion av skolstyrelsen i Örebro

□ Reaktionerna på riksdagsdebatten lät inte vänta på sig. Redan samma dag framträdde skolstyrelsens ordförande i Örebro i lokalradion och uttalade en stark misstanke om att undervisningen ute på Latorp formellt inte gick rätt till. I hotfulla ordalag talade han om att upphäva tillståndet för hemundervisning om det visade sig att flera barn undervisades på Latorp. Kontroll utlovades genom en kommande inspektion.

Redan två dagar senare fick föräldrarna på Latorp meddelande om att skolstyrelsen beslutat utnyttja sin hittills oanvända rätt att kalla in barnen till prövning. Det blev ingen inspektion. Förmodligen hade skolstyrelsen insett att man saknade inspektionsrätt. Latorp var ingen skola. Vad föräldrarna hade fått var tillstånd till hemundervisning. Skolstyrelsens enda maktinstrument var att kalla in barnen till prövning, visserligen ett svagt instrument men tillräckligt för att vara användbart i det här läget. Det var nämligen första gången skolstyrelsen kallat till prövning.

Gratisarbete retar facket

□ — Vad kostar det inte samhället att några hundra byggarbetare skall gå utan jobb medan amatörer bygger gratis, säger Byggnads ordförande i Köping apropå Jehovas Vittnens pågående lokalbygge för 30 milj. i Arboga. Fackets tidning Byggnadsarbetaren berättar.

I byggfacket är man mycket bittra över att 200 medlemmar av Jehovas Vittnen tagit jobbet för 600 arbetslösa byggjobbare i Västmanland genom att alldeles själva bygga sin egen anläggning, till råga på allt utan avtal, helt gratis, sju dagar i veckan.

Nu har byggfacket förklarat arbetsplatsen i blockad och vill på det sättet göra klart för medlemmarna att de bryter mot en grundläggande löntagarsolidaritet genom att jobba gratis. Facket kräver att medlemmarna åtminstone skall ha avtalsenliga löner. Från facket ställer man sig också oförstående till hur kommunen kunnat ge tillstånd till ett sådant bygge. □

SSU bådar upp till kamp

□ SSU i Garphyttan, grannsamhälle till Vintrosa/Latorp, har distribuerat ett fantasirikt och eggande höstprogram i socknarnas brevlådor. Ett av de viktigaste programpunkterna var " . . . att bekämpa Maranata-olyckan i Latorp!". Vidare går man till angrepp i Tysslingebladet och anklagar kommunen som överhuvud lät Pilgrimsskolan bli fastighetsägare till Tysslinge kommunalhus och ålderdomshem.

Forts. från sid 13

JUBEL OCH DANS

2 Kor. 6 (Gå icke i ok med dem som icke tro, det blir omaka par). Av det vi då fick höra började man förstå allvaret i att stå för Herren. Ska vi följa och förkroppsliga detta budskap, måste alla band med världen brytas.

Många, som hörde detta budskap och som kommer att höra det, kommer att säga likadant, som dessa sade som hade följt Jesus ett tag. "Detta var ett hårt tal", vem ids höra på honom och så drog de sig så småningom undan. Men det blev några kvar och när Jesus frågade dem om de också ville gå, så svarade de: "Herre, till vem skulle vi gå, du har ju det eviga livets ord" (Joh. 6:68). De, som gick var dessa, som hade något att vända tillbaka till. De, som blev kvar, hade ingenting att återvända till. De hade gjort sig helt beroende av Jesus, för de förstod att han var Guds son. I en liknande ställning till Jesus måste vi komma, om vi ska ut och förkunna hans död och uppståndelse.

Många av oss som har fått vara med om denna undervisning och dessa möten har mottagit det med ett amen i hjärtat och med glädje. Eftersom vi känner att vi behöver ta ytterligare ett steg i tro, för att komma vidare. Jag hoppas att alla de som under en längre eller kortare period deltagit i bibelskolan upplever ett amen i sitt hjärta. Att de förstår att ta det steg i tro som innebär att helt avskilja sig för Herren för att tjäna Honom med en frigjord ande.

Baptisternas viktigaste fråga 1858:

"Böra vi tillåta våra barn att undervisas i kyrkans skolor?"

Materialet sammanställt av Gustaf Jillker

Svaret på ovanstående fråga blev nej och döparpionjärerna beslöt att med det snaraste inrätta s.k. vardagsskolor.

I täten för denna snabbt framväxande skolrörelse finner vi snart en framsynt och begåvad kvinna Maria Christina Lagergren född 1815 omvänd vid 45 års ålder och två år därefter i full verksamhet med undervisningen.

År 1870 hade man omkring 3000 barn att ta hand om. Kringresande predikanter och kolportörer vittnade ofta om skolornas oerhörda betydelse eftersom även icke troende sände sina barn till baptisternas undervisning. Skolorna var vägröjare för väckelsen!

Skol- och kyrkoråd ute i socknarna fick snart upp ögonen på vad som höll på att ske. Man misstänkte att lärarna bedrev "religiös propaganda" och började klappjakten på överträdarna.

Fru Lagergren hade då ambulerande skola. Hon flyttade från plats till plats och undkom i det längsta prostens långa arm. Dock inte alltid.

Läs noga och lär av denna kampfyllda epok i väckelsefolkets historia.

Maria Christina Lagergren

□ Senare hälften av 1800-talet blev i vårt land de stora religiösa väckelsernas tid. Flera av de idag etablerade frikyrkorörelserna kan räkna den tiden som sin historiska barndom. Sakta men säkert fick väckelserörelserna fäste bland de meniga folket hela tiden skakad av svåra stridigheter och starkt motarbetad, inte minst från prästerskapet och andra myndighetspersoner.

Väckelsen bröt fram i många fåror. De personliga uppoffringarna var ofta beundransvärda. Här och var avtecknade sig några väckelseprofiler klarare än andra. I vissa fall kunde vidden av deras insatser inte förstås förrän resultatet efter en tid visat sig. Så var det t.ex. med en av de många märkeskvinnor man kunde finna inom baptistpionjärernas led, Maria Christina Lagergren.

Maria Christina Lagergren föddes 15 mars 1815 i Hallen, Jämtland. År 1860, 45 år gammal förenade hon sig med en baptistförsamling efter en djup personlig troskris. Två år senare skulle hon som lärarinna i baptisternas egen skolverksamhet vara med om att starta ett arbete som fick avgörande betydelse för den baptistiska väckelsens framgång i Medelpad.

Skolan och väckelsen

Baptisternas vardagsskolverksamhet, som blev en relativt kort företeelse under senare delen av 1800-talet, är idag ganska lite känd. Ändå betecknade t.ex. ledaren för Sundsvalls Missionsförening, Olof Engberg, vid baptistförsamlingarnas konferens 1866, vardagsskolorna höra till en av de viktigaste verksamhetsgrenarna.

Skolverksamheten bar frukt i en avsevärd framgång för baptistförsamlingarna inom Sundsvalls distriktsförening under 1870-talet. Under detta årtionde uppgick antalet av dem som blev döpta i distriktet till ca 3000 och det betraktas som ganska säkert att denna framgång i icke ringa grad berodde på skolverksamheten.

Redan i juni 1869 kunde man t.ex. i Evangelisten läsa följande rapport från en kolportör.

"Jag besökte i början av året socknarna H. och L. Där pågick då en andlig rörelse med sådan kraft, att den påminte om profetian: 'Själar skola födas såsom daggen av morgonrodnaden.' Av dem som då funno frid med sin Gud, äro nu 37 döpta. Förnämsta medlet till uppkomsten av denna rörelse var en barn-

Lärarinnans vardag på 1800-talet:

”En dag, då jag i stillhet på vanligt sätt fortsatte med undervisningen, inträdde två män, medförande en skrivelse från prosten. Själva syntes de mycket förlägna över sitt uppdrag. Slutligen anmäldes att de hade något att säga mig från prosten. Barnen blevo härvid mycket förvånade och trodde att jag skulle bliva borttagen ifrån dem, varför några närmade sig intill mig såsom de skulle tänka att försvara mig.”

skola, ledd av syster M. L-n (Maria Lagergren).”

Det var vid baptistförsamlingarnas andra konferens 1858 frågan om egen skolverksamhet första gången kom upp. Frågan som diskuterades löd: ”Böra vi tillåta våra barn att undervisas i statskyrkans skolor samt av dess präster förberedas till nattvardsgång och sedan konfirmeras.” Svaret blev: Baptistförsamlingarna borde i största möjliga utsträckning upprätta egna vardagsskolor.

De skolor som på 1850-talet fanns i kommunerna var mycket bristfälliga, åtminstone ute på landsbygden. Det gällde ofta bara att plugga in katekesen. Resultatet av konferensen blev att man inom åtskilliga baptistförsamlingar beslöt att upprätta egna skolor för barnen. Så skedde t.ex. i Asker i Närke, i Kårsta i Uppland och i Orsa i Dalarna.

Från plats till plats

Inom Medelpad fick dock baptisternas vardagsskolverksamhet den största framgången. De ledande männen inom denna provins var varmt intresserade för saken och flera dugliga och nitiska lärare och lärarinnor var där verksamma. År 1868 nådde denna skolverksamhet sin kulmen i det att 30 manliga och kvinnliga lärare undervisade drygt 3000 elever.

Främst bland lärarna stod dock Maria Lagergren. Sin utbildning för denna uppgift fick hon hos en lärarinna vid namn Gunilla Dahlberg i Sundsvall, som där hade en privatskola, och vid lärarkurser som anordnades av Sundsvalls Missionsförening. Det var ingen omfattande och djupgående utbildning som hon där förvärvade men hon ägde en god naturlig fallenhet för lärarkallet. Det var framför allt detta som betingade

Kolportör vittnar från fångkärra i norra Dalarna omkr. 1850.

framgången i hennes gärning.

År 1862 började hon sin skolverksamhet. Hon hade en ambulatorisk verksamhet, d.v.s. flyttade från plats till plats. Kurserna omfattade i regel några månader. De socknar där hon höll skola var Ljustorp, Hässjö, Timrå, Indal, Stigsjö, Viksjö m.fl. Icke minst genom Maria Lagergrens energiska arbete utvecklades denna skolverksamhet mycket snabbt i Medelpad. Följande siffror ger en föreställning därom: År 1862 undervisade Maria Lagergren ensam 120 barn, 1863 306 barn, 1864 376 barn, 1865 420 barn o.s.v.

Förbud, böter och fängelse

Kyrko- och skolråden ute i socknarna fick snart ögonen på baptisternas skolverksamhet, som man betraktade med stor oro. Snart var man också redo att vidta åtgärder för att förhindra den. I skolorna skulle ju barnen undervisas i ”den rena evangeliska läran” och att en baptist skulle kunna gör detta ansåg man uteslutet. Man befarade också att de baptistiska lärarna bedrev religiös propaganda i sina skolor, och under sådana förhållanden kunde ju denna verksamhet leda till för Svenska kyrkan betänkliga konsekvenser. Därför utfärdades en mängd förbud mot baptistiska lärare att öva skolverksamhet och där dessa förbud inte åtlyddes blev det böter och eventuellt fängelse.

År 1863 började Maria Lagergren en skola i Stafre by, Ljustorps socken i Medelpad. Skolan hade ett 20-tal barn av vilka de flesta, men inte alla, var från baptistiska hem. Efter någon tid kallades hon av prosten Bergman inför skolrådet i socknen, som förbjöd henne att fortsätta med sin skolverksamhet. Om detta berättar hon själv följande:

”En dag, då jag i stillhet på vanligt sätt fortsatte med undervisningen, inträdde två män, medförande en skrivelse från prosten. Själva syntes de mycket

Forts. på sid 30

Sundsvall 1978

Miljön är det viktigaste i hemundervisningen

— Vi baserade vår ansökan om hemundervisning på 35 § i skollagen, religionsfrihetslagen, föräldrabalken samt delar ur Europarådets konventioner, säger makarna Jonssons i Gimåfors utanför Sundsvall.

Så började vi en dag i augusti i år med våra tre barn och vi tycker det går över förväntan. Det viktigaste för oss är morgonbönen och hemmets atmosfär. Det är vi rädda om och tror sådana värden ersätter våra eventuella brister som lärare.

Av Lars Andersson

— Ibland kör vi fast. Då tar vi upp en maranatakör, säger Gerda Jonsson när hon berättar hur hon och maken Ivar undervisar sina tre yngsta barn hemma i köket. Våra vänner, som är väl bekanta för de flesta av MR:s läsare, bor i Gimåfors utanför Sundsvall.

— Trosvissheten och bönegemenskapen kommer säkert att ersätta våra brister som lärare.

— Och vi tror, säger Ivar Jonsson att det som nu sås i barnens sinnen kommer att bära frukt.

— Nu får ni berätta hur det gick till från början:

— Rent formellt, säger Ivar sände vi ett brev med en skrivelse till skolmyndigheten i Sundsvall. Vi skrev om vårt beslut och även om de farhågor vi hyste inför skolan och att vi nu ville försöka med undervisnng i hemmet.

— Vi baserade vår ansökan på §35 i skollagen, religionsfrihetslagen, föräldrabalken samt delar ur Europarådets konventioner.

— Och vad blev reaktionen på det?

— Jo, rektorn kom hem till oss. Hon ville veta vilka vi var och höra sig för.

— Vi talade rent ut om de farhågor vi hyste inför det kaos och den nedbrytande miljö som är rådande i skolorna. Hon var sympatisk och förstående, tycker vi, och hon lovade sända en skrivelse till skolstyrelsen i Sundsvall.

Bibeln och läroplanen

— Och en dag strax innan terminen skulle börja kom skoldirektören och skolstyrelsens ordförande ut till oss. Med sig hade de alla de böcker vi behövde för alla de tre olika stadierna!

— Vi samtalde länge och de läste bl.a. högt ur läroplanen. Och när det stod klart tog jag fram bibeln och läste i Malaki om att "vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna" och Apostlagärningarna 2:39.

— Barnen är helgade genom sina föräldrars tro, predikade Ivar för skolans högsta representanter i Sundsvall.

— Herrarna var förstående och eftersom vi aldrig fick något skriftligt tillstånd, tog vi en tidningsnotis om "en familj, som börjat hemundervisning" som klarsignal.

— Vi hade fått läroböcker för alla barnen samt en bok i franska (Ivar har läst franska i fem år som en förberedelse för evangelisationsarbetet).

— Och när vi en dag skulle hämta några böcker på skolan säger Gerda, kom alla lärarna och ställde sig i en ring omkring oss och ställde frågor. Intresset var mycket stort.

Så började reaktionerna komma. Först pressen, sedan experterna. En

— Hade vi bara vetat om våra rättigheter till hemundervisning skulle vi tagit våra äldre barn ur skolan säger, Gerda Jonsson. T.h. Simon 14 år, Elisabeth 6 och Kristina 11.

Elisabeth får hjälp av storasyster Kristina.

psykolog, fru Huss i Sundsvall, fräser i en fyraspaltsrubrik: — STACKARS BARN! Som att trycka på en knapp, strömmar anklagelserna fram över föräldrarna och deras initiativ, trots ett i övrigt positivt tidningsreportage.

— Att knyta sina barn så hårt till sig innebär att man gör barnen en björntjänst, fortsätter hon.

— Det är farligt om barnen kommer att uppfatta sina föräldrar som ett slags ideal, säger psykologen.

Familjen unik

Enligt Dagbladet i Sundsvall är familjen Jonsson unika. — I "modern" tid har det nämligen aldrig hänt att skolstyrelsen i Sundsvall beviljat hemundervisning i kommunen, skriver tidningen bl.a.

— När fattade ni beslutet att handla?

— Nu i Latorp-78. Definitivt. Men förra sommaren fick vi de praktiska riktlinjer vi behövde. Men vi ansåg oss inte gå i land med uppgiften då.

— Vi är inte hatiska på samhället eller skolan, menar makarna Jonsson, och vi tror att den ande som är rådande i hemmet räcker långt, även när det gäller skolarbetet.

— Vi har också mycket allvarliga skäl till vårt handlande, säger syskonen Jonssons.

— Vår äldste son gick för några år sedan på folkhögskola och bröts fullständigt ner av ateistiska lärare. För honom blev konflikten skadlig när tron i den vetenskapliga linje han valt ständigt skulle ifrågasättas.

— I dag är han på rehabilitering. Och detta är ett hårt slag för oss.

Psykologen:

Stackars barn...

— Stackars barn. De kommer att få svårigheter att klara sig i livet, säger psykolog Birgitta Huss, Sundsvall.

(Ur Dagbladet, sept. -78)

Simon, 14 år är äldst i hemundervisningen i Gimåfors.

— Vad sa du när mamma och pappa talade om hemundervisning?

— Det var jag med på från början. För det är svårt att leva rättskaffens i skolan, säger Simon på klar norrländska. Man följde kompisarna på allt. Annars . . !

— Vilket ämne skiljer sig mest från tidigare?

— Ja det är kristendomsundervisningen eller religionskunskapen. Förr blandade man alla läror och religioner, marxism, buddism med kristendomen. Här hemma läser vi direkt ur bibeln.

— Läser du enskilt på lektionerna?

— Nej vi försöker att läsa tillsammans alla syskon.

Fast schema

— Tror du kunskaperna går in lättare i hemundervisningen?

— Ja, det verkar så. I skolan fick man ingen ro och ingen koncentration. Det blev för stökigt.

— Kan du berätta litet hur en dag är upplagd?

— Vi har var sitt schema. Klockan 9 börjar vi med att sjunga några sånger. Det kan bli många. Sen läser vi bibeln. Alla läser några verser var. Så beder vi och sen är det bara att sätta igång och arbeta.

— Har du märkt något av vad man brukar säga att ni blir isolerade?

— Nej, kamraterna här är som vanligt. När jag är klar i min skola är jag tillsammans med dem.

Kristina är 11 år går i fjärde klass och Elisabeth är 7 och har börjat nu i år.

För det mesta är det mamma Gerda som leder undervisningen eftersom maken Ivar ofta är ute på resor.

— Visst är det jobbigt. Men vi har roligt! Man får försöka planera ihop hushållsgöromålen med skolarbetet. Försöka stimulera så mycket som möjligt till självstudier. Men vi vill absolut inte byta!

Nära till varandra

— Förr skulle barnen upp tidigt. Åka sex mil och vara borta hela dagen. Det var hårt speciellt på vintrarna. Nu har vi så nära till varandra.

— Hade vi bara vetat om möjligheten eller rättigheterna till hemundervisning skulle vi även ha tagit vår dotter som nu är 17 år ur skolan. Hon blev svårt mobbad i skolan för sin tro. Man hånade henne för allt, bl.a. för att hon inte rökte.

Vissa dagar fick hon stanna hemma av ren rädsla.

— Och vi vet nu att vi handlat rätt därför att vi handlat på Guds ord, säger Gerda Jonsson efter de första månaderna som lärare för sina egna barn.

Forts. från sid 9

SANN KUNSKAP . . .

människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.

Vänd dig bort ifrån sådana".

Här ser vi den fullmogna demokratin, då alla rättigheter och friheter är maximalt utnyttjade. Bibeln lägger tyngdpunkten där den skall ligga. Den talar inte om strukturer eller system. Den talar om människorna. Det är människorna som skapar, utvecklar och ger kraft åt systemen. Människan låter sig degraderas till djur, förlorar sin mänsklighet och övermannas av instinkter. Så drivs hon mot allt djärvare mål, spränger alla naturliga gränser och etablerar snart också fysisk kontakt med andevärlden. Människan blir med avseende på identitet, medel och mål ett satans lydiga verktyg, individuellt och kollektivt.

I bibeln får vi veta vad demokratin leder fram till med avseende på samlevnadsformerna, det sociala mönstret och kulturutbudet. Där får vi veta hur demokratin formar den människa som skall bli det redskap satan behöver för sitt slutliga störtanlopp mot den Smorde, Jesus Kristus. Vad kampen handlar om är att få Jesus Kristus detroniserad. Men himlen ler, ty Gud har insatt sin Son på Sions berg. Fienden skall gå sin undergång tillmötes i en slutuppgörelse vars resultat är nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor. Jesus skall segra.

□ Maximal frihet

Då vi läser bibeln inser vi att vi är bedövade av demokratiska fraser och karismatiska löften. Vi sniffar efter ständigt nya friheter och upplevelser. Vi vill vara maximalt fria och göra optimala upplevelser. Så talar vi om demokratiseringsprocessen utan att veta vad det egentligen handlar om.

Vad hör vi då hemma någonstans, om det inte är i demokratin? Vi hör hemma i teokratin, i Guds församling. I Guds församling har man inte majoritetsbeslut för vad som är rätt eller fel eller hur man skall handla eller låta bli att handla. I Guds församling vädjar man inte till opinionen. Där frågar man: Vad säger Guds ord? Där diskuterar man inte Guds ord utan där underordnar man sig det.

Vad vi som kristna behöver är att på nytt igen få förtroende för Ordet. Vi måste ta reda på bibelns gudsbild. Vad som skiljer de kristna ifrån varandra är inte de yttre formerna: mötesformen, verksamhetsformen eller dopformen. Vi blir inte mer enade bara för att vi beslutar oss för att samlas i en och samma lokal eller därför att vi beslutar oss för att använda samma dopsätt. Frågan är vad dopet leder fram till. Det finns också ett dop som kallas för proselytdop. Man kan döpas till en kyrka och därigenom skaffa sig församlingstillhörighet utan att vara döpt till Kristus. Skriften säger oss att det endå sättet att komma ut ur detta vrånga släkte, som vi har fötts in i, är att "dö" ifrån det. Det som skiljer de kristna åt från varandra är inte åsikter eller vanor. Det är gudsbilden och där ligger problemet.

□ Vilken gudsbild?

Kan kristna alltså ha olika gudsbild? Har svenska kyrkan en gudsbild och andra kyrkor en annan? Verkligheten är den, att för några är Kristus bara Guds Son. För andra är han först och främst Människosonen. För några är han Reformatorn och för andra är han en politisk Messiasgestalt. På ett ögonblick skulle jag kunna hämta upp 20 olika kristusbilder från 20 kristna bekännare. Det är självklart att om vi inte har samma kristusbild, saknar vi alla möjligheter till förblivande gemenskap.

Vem har då målat kristusbilden för oss? Jag vill inte ha traditionens kristusbild, kyrkans eller frikyrkans kristusbild. Jag vill inte hämta min kristusbild vare sig från någon fakultet eller något seminarium. Skall jag få en sann och oförfalskad kristusbild måste jag gå in i min kammare för att söka honom i Ordet. Jag måste se Kristus i Ordet och jag måste möta honom i hans trefaldiga ämbete som profet, präst och konung.

Umgås man inte med Ordet dagligen och får ögonen smorda med den himmelska oljan. blir man så småningom andligen skumögd. Det får inte vara så att vår kristusbild förändras från den ena minuten till den andra, från den ena platsen till den andra. Vi kan ju inte ha en kristusbild på arbetsplatsen och en annan kristusbild när vi befinner oss under Ordets inflytande. Det enda sättet att bevara den riktiga kristusbilden klar för oss är genom förnyelse genom den helige Ande.

Jesus sade: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder . . ."

Har vi sökt Guds rike först? Är vi verkligen frälsta i Ordets fulla mening? Ja, kanske frälsta på det personliga planet och frälsta på det andliga planet, men hur är det med våra relationer med världen? Har vi låtit oss frälsas från ett vrångt och avogt släkte eller är vi fortfarande ett med det? Ett felaktigt beroende av någon annan än Gud är avgudadyrkan. Det är det avguderiet som är orsaken till avgudatemplen. Må Gud öppna våra ögon så att vi ser var vår frälsning finns — i Jesus Kristus och honom allena.

Vad säger bibeln?

Av Kjell Hägerman

Praktiskt taget alla Nya Testamentets böcker, och flera av Gamla Testamentets, talar om för oss att Jesus Kristus skall komma tillbaka en andra gång.

Och då inte i första skedet för att bli konung på jorden, och upprätta ett fridsrike, utan för att hämta den skara som troget förbidar Honom.

Vi skall bliva bortryckta på skyar upp i luften Herren till mötes, och så skall vi alltid få vara hos Herren.
(1 Tess. 4:16-17)

Detta är församlingens tröst och mål. Men det betyder dom och nöd för världen och namnkristendomen.

För när Jesus har hämtat sin skara bort ifrån jorden kommer alla onda makter att få fritt spelrum, och det kommer att bli en alldeles ohygglig tid.

Jesus säger om den perioden att om den inte blev förkortad så skulle ingen människa alls bli räddad. (Matt. 24:22)

Därför — se till att du är redo för uppryckelse och hemfärd.

ÄNGLARNA FÖRKUNNADE DET: *"Denne Jesus som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen". (Apg. 1:11b).*

Jesus har själv lovat det.
(Joh. 14:3, Uppl:8)

Paulus förkunnade det.
(Fil. 13:20, Tit. 2:13,1, Tess. 4:16-17)

Petrus förkunnade det.
(1 Petr. 3:11-12)

JESUS SKALL KOMMA IGEN

Johannes förkunnade det.
(1 Joh. 2:28)

Jakob förkunnade det.
(Jak. 5:7-9)

Det mest typiska för en levande kristen är att hon väntar Jesus. Den som lever uppståndelselivet och är uppfylld med Guds Ande, väntar också att Jesus skall komma tillbaka för att hämta henne bort från jorden och hem till sitt eviga rike.

Och talet om Jesu SNARA tillkommelse är inte en tom bekännelse som bara tas fram vid speciellt högtidliga tillfällen, utan det är en levande verklighet som hon lever i och som får konsekvenser rakt in i vardagslivet.

Ty den kristne som är fylld med Guds Helige Ande blir en främling på jorden. En gäst och pilgrim i tiden, som ropar med aposteln Johannes "Kom Herre Jesus" — Kom och hämta mig hem. Dit där du är.

Det som sker när en människa blir frälst, det är ju att hon får ett nytt liv — hon blir "född ovanifrån" (Joh. 3:3) — och det här nya livet tillhör inte jorden och tiden, utan är av himmelen, och tillhör evigheten. Hon kan aldrig slå sig till ro på jorden, utan blir en främling, och kommer ständigt att längta hem till Jesus.

Det är vetskapen om att Jesus snart kommer som gör att hon härdar ut i en värld som är så full av orättvisor, våld och förtryck. En värld som befinner sig i kaos och upplösning, och vars slut blir att den brännes upp i eld. (2 Petr. 3:7-10).

Jesu tillkommelse är någonting en Kristen BIDAR efter (Hebr. 9:28) ja hon ÄLSKAR hans tillkommelse (2 Tim. 4:8). Övertygelsen om att Jesus kommer tillbaka är en källa till tröst och uppmuntran för henne. "Så trösta nu varandra med dessa ord" skriver Paulus till församlingen i Tessaloniki (1 Tess. 4:16-18).

Jesus säger att det är någonting vi skall se fram emot. (Luk. 12:35-36).

Den som har sin sak klar med Gud och väntar Jesus är inte skrämd och skräckslagen, utan är frimodig och fylld av tillförsikt inför framtiden.

Hon vet att Gud har ordnat en evakueringsplan för sitt folk. Den skara som troget väntar honom skall tas bort ifrån jorden — lyftas upp i luften, och bort ifrån det inferno som kommer att gå över den här planeten, och vars förberedelser vi idag ser ta form med en alltmer förfärande hastighet.

Världen står på tröskeln till ytterligare ett världskrig, och dagligen nås vi av rapporter om uppror och sammanstötningar från alla jordens hörn.

Kapprustning, terrorbalans, jordbävningar och hungersnöd.

Situationen tycks bli alltmer komplicerad och osäker. Mitt i allt detta är ju talet om att Jesus kommer tillbaka, det mest lugnande budskap man kan höra.

OM man är redo . . .

Ty Jesus säger att det var "de som var redo" — de som levde överflödslivet — som gick in. (Matt. 25:10). Därför uppmanas vi praktiskt taget rakt igenom hela Nya Testamentet att vaka — och att varje stund vara redo för att möta Jesus. (T.ex. Matt. 24:37-44, Matt. 25:25:13, Luk. 21:34-36, 1 Kor. 16:13, Upp. 16:15).

Det är livsnödvändigt att vi lever i detta vakande och fortbidande tillstånd, ty historien visar att de perioder då församlingen har fungerat på ett rätt sätt i förhållande till den nuvarande tiden, det är när man har väntat Jesu SNARA tillkommelse (1 Kor. 7:20-31).

Då har man haft ett rätt perspektiv på frågor som utbildning, organisationsliv, arbete och samhällsengagemang.

Då har de kristna ägnat sig åt det som är församlingens primära och helt unika uppgift i tiden, att vinna människor för Guds rike, för att på så sätt se till att skaran blir fulltalig (Rom. 11:25) så att Jesus kan komma tillbaka. (Matt. 24:14, 2 Petr. 3:12 jmfr. Matt. 28:18-20).

Men när sanningen om Jesu tillkommelse tonat bort så har man successivt börjat syssla med andra frågor, som folkmoral, kultur och kyrkopolitik.

Och den lidande och kämpande församlingen har steg för steg förvandlats till en maktberusad och självsäker kulturkyrka, som inte är någonting annat än en del av den nuvarande världsordningen och som därför kommer att gå under tillsammans med den.

Jesus skall komma igen — gör dig redo att möta Honom.

Maranata!

Amen — Kom Herre Jesus!

Text: Apg. 2:47

FRÄLSANDE GEMENSKAP

Predikan av
Hans Brynte
Nyköping

"Allt folket var dem väl bevåget, och Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som läto sig frälsas." Det är en oerhörd vers! Det är någonting som vi alla vill leva i. Vi vill se att församlingen går framåt, att vi blir omtyckta av människorna, och att budskapet når fram till dem.

Det låter så enkelt i den här versen, men det finns en lång förhistoria. Människan har brottats med Gud, och Gud har brottats med människan, ända tills allt är redo, och vi är framme vid den här situationen.

Först och främst måste vi gå tillbaka till Jesu egen verksamhet. Han kom in i historien, han började sin tjänst, och han drevs av Anden ut i öknen. Ensam blev han där lämnad till att frestas, överlämnad till sitt eget beslut.

Det finns tillfällen, när vi alla behöver vara ensamma. Vi förs in i Getsemanestunder. Trots att Jesus mot slutet av sin verksamhet hade hela lärjungaskaran med sig i Getsemane, och trots att han hade gått tillsammans med dem, så är han ensam. Han hade sett någonting som inte de kunde se, som levde omkring honom.

Han hade gått där vid Genesaret, han hade mött dem som skulle bli hans lärjungar, och han hade sagt åt dem: "Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare!"

De visste inte vad det innebar för någonting. De var så glada, de var så rofyllda. De såg att Jesus representerade någonting annat än det de tidigare hade mött. De upplevde, att det här var mannen som skulle komma och befria Israel, och de släppte sina nät, de lämnade sina fäder, alltihop, och de var helt okunniga om vad det skulle medföra. När Jesus gick vidare, var det också andra människor som följde med.

Utblottelsen

Men det var ingen som ville vara med om utblottelsen. Ingen ville vara med och spegla sig i sin egen synd och skam. Det såg så lovande ut, när han kom och kallade dem till människofiskare, men när vi närmar oss Getsemanestunden, då är det någonting kusligt, någonting ödesdigert över det hela. Lärjungarna är helt aningslösa inför det som skall komma.

De går in i staden, de bereder påskmåltiden, och Jesus sätter sig ned och äter tillsammans med dem, och så säger han:

— "En av eder skall förråda mig."

Det kom som en chock, det skar rakt in i märgen och träffade varenda en av dem. Vad kunde han mena med detta? De hade vandrat med honom, och de hade förstått av hans undervisning, att det är mycket i vårt eget väsen som vi inte begriper. Och nu träffas de av de här orden, och de måste fråga sig: "Är det jag?"

De hade tidigare varit med om när andra lärjungar hade sagt: "Detta är ett hårt tal!" och hade dragit sig undan. Det var massor med människor som på ett tidigt stadium hade gjort det. De orkade inte med när Jesus blottade deras innersta väsen. Och nu slungade Jesus ut det här: "En av eder skall förråda mig!"

"Är det kanske jag?" Som i en blixt mindes de alla tankar de hade haft om sin Mästare och om sin egen karriär. De hade slagits om platsen på hans högra sida: "Det var ju jag som ville sitta bredvid Jesus i himlen!" "Det var ju jag som ville vara den bäste av allihop!"

Samtidigt var det ingen som kunde tänka sig att göra det. Ingen av de elva ville förråda sin Mästare. Det var otänkbart. Men så upplöstes måltiden, och de gick ut till Getsemane örtagård.

Nu hade de varit tillsammans med Mästaren i tre år, natt och dag, och nu skulle de ha sitt examensprov. Nu skulle de visa sin solidaritet. Jesus satt där ensam. Han visste att han var övergiven, utlämnad till sig själv. Av lärjungarna skulle han inte få någon hjälp.

Inte ens när han bad till Gud, orkade de be tillsammans med honom. Tre gånger fick han komma tillbaka och nödga dem, när de hade somnat. När de skulle avlägga gesällprovet och visa sin kapacitet, då orkade de inte längre.

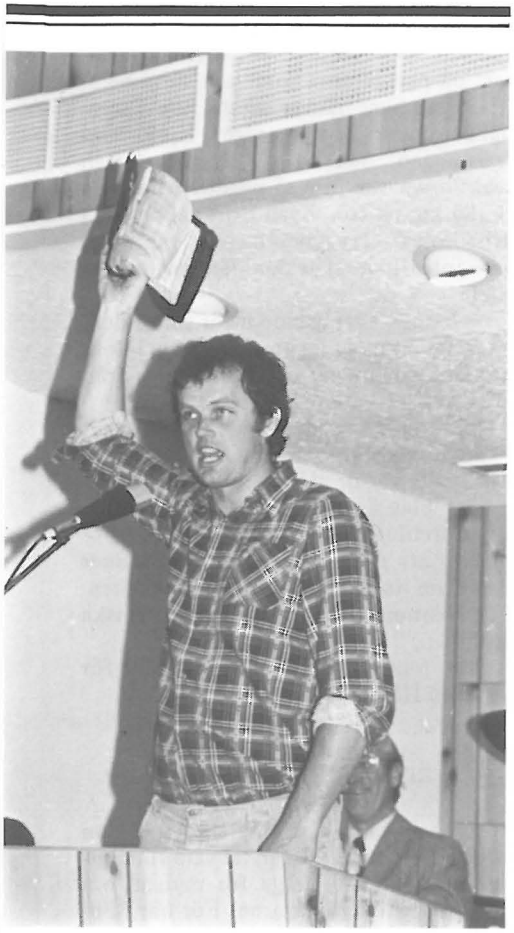
Sveket

Ändå hade de själva trott: "Nu skall vi ställa upp med allt!" Och Petrus hade lovat: "Om än alla andra överger dig, så skall inte jag göra det!" Jesus nödgades säga: "Innan morgonen skall du tre gånger ha förnekat mig!"

Petrus trodde det inte då. Han var så självsäker. Men när examensdagen kom, då hände det något, och de sprang, varenda en! Det fanns inte en enda som kunde stå sin Mästare bi i det avgörande ögonblicket.

Det finns inte ett kapitel i Bibeln som är så ömkansvärt. Tre år tillsammans med Jesus, då lärjungarna hade hört hans undervisning och sett vilka under han hade gjort — och så detta! Här avslöjar sig hela mänskligheten, här avslöjas du och jag på ett kusligt sätt.

Men vad var det som skilde de här lärjungarna från dem som hade övergivit Jesus långt tidigare, de som också förskingrades men som aldrig kom tillbaka? De var ju alla av samma kvalite. De

andra hade dragit sig undan tidigare. I det här ögonblicket gjorde de elva det också. Det fanns inte en enda kvar. Alla hade svikit.

Men det finns en fortsättning. Vi har den här versen: "Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som läto sig frälsas" Något måste ha hänt. Vad skiljer den Petrus som övergav Jesus från den som senare kunde ställa upp? Vad hade han fått lära sig?

Det finns någonting som varken du eller jag vill vara med om — avslöjandets ögonblick. Men det hjälper inte att vi har varit tillsammans med Jesus i många år, om vi ständigt vill förhärliga oss själva och försvara oss själva.

Därför måste Gud ta i med hårdhandskarna på det här sättet. Han kunde helt enkelt inte låta Petrus stå som Jesu försvarare. I stället måste han avslöja sig fruktansvärt inför sig själv, när han tre gånger under natten förödmjukade sin Mästare. Han svor vid både himmel och jord: "Jag känner honom inte!" Den situationen vill varken du eller jag vara med om.

Vad är det som gör att människor inte låter sig frälsas i din och min närvaro? Vad är det som hindrar oss att bära vittnesbördet vidare? Det måste vara ett generalfel.

Vi har aldrig lärt oss att leva ensamma. Vi har aldrig lärt oss att leva utblottade. Vi tillgodogör oss så många resurser omkring oss och vill vara så säkra. Så bevarar vi det ena och det andra för att ha litet i bakfickan och kunna plocka fram det då det behövs.

Vi tänker på grannen, vad han skall säga, på arbetsplatsen, vad kamraterna där skall säga, på framtiden, hur det skall gå med jobbet. Hela tiden vill vi bevara och försvara oss, och vi förstår inte att frälsningen ligger i detta att vara den du och jag är.

Gemenskapen

Därför måste Gud föra dig fram till det ögonblicket, då du säger: "Jag känner honom inte!" Var och en av oss måste komma till den punkten, då vi överger vår Mästare.

Så här skriver Johannes: "Om vi bekänner våra synder, så är Gud trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." Där är just det du och jag vill bevara oss ifrån, och därför kommer vi aldrig fram till frälsningsdagen. Det är därför vi aldrig kan fortplanta livet.

Frågan är: vill du vara med om att avslöjas inför människorna, så att de får se vad du representerar? Då är du billig. Vågar du leva på det sättet, att grannen kan se vem du är?

I Jesu närvaro upplever du detta fruktansvärda: där tappar du masken! Varför behövdes annars den här gemenskapen, där de gick tillsammans natt och dag, timme ut och timme in?

Men vi har lagt oss till med ett finurligt sätt: Vi har lyckats isolera oss från varandra, för att vi skall kunna bevara oss själva.

Vi behöver gemenskapen för att det skall vändas upp och ner på det som vi har i vårt väsen, så att vi inte litar på oss själva. Det ligger frälsning i det! Det ligger frälsning i detta att man kommer tillsammans, för det är där man spelar ut varandra, det är där man aldrig kan hålla masken, det är där man plötsligt en dag brister och blir tvungen att visa detta.

Man får komma till den punkten, när man ingenting har att försvara längre. Då faller man ner och ber: "Gud, ta hand om mig!", och sedan får Gud en chans att bearbeta en.

Det var det Petrus fick uppleva, när han sade: "Jag känner honom inte. Jag har inte sett honom, jag har aldrig varit tillsammans med honom, jag vet inte vem han är!" Han ljög dem rätt i ansiktet, och de här människorna visste ju att han varit tillsammans med Jesus. Han fick lämna ut sig på ett fruktansvärt sätt, och efter det hade han inte längre någonting att berömma sig av.

Men vi har lyckats bevara oss i tio år, i tjugo, trettio, fyrtio och kanske femtio år, genom vårt sätt att leva. Vi vill aldrig vara med om att släppa loss det inferno vi har inom oss. Vi går som låsta och förpuppade individer genom tillvaron och får aldrig fortplanta det liv som Gud vill fortplanta genom oss.

Det finns en skillnad mellan de elva lärjungarna och alla andra som hade övergivit Jesus. De här lärjungarna gick tillbaka till sin Mästare. De stannade kvar i den övre salen och utbad sig himmelsk eld och himmelsk kraft.

Men det räcker inte med detta, om vi inte ständigt lever i förvissningen om att vi är syndare, frälsta av nåd, och att vi aldrig kommer att vara någonting annat än syndare inför människorna.

Lagens mur

Det fruktansvärda är, när vi som har upplevt frälsningen och fått försoning med Gud, plötsligt börjar berömma oss igen. Vi bygger upp en fasad och tror att vi måste vara på det ena eller andra sättet för att kunna visa omgivningen, att det inte är något fel på vår kristendom. Och så fattar vi inte det oerhörda bedrägeriet!

Vi måste ha klart för oss att vi inte kan prestera någonting. Vi behöver nåd för varje sekund, och vi behöver Jesus Kristus som vår rättfärdighet. Det finns ingen annan rättfärdighet, och vi kan aldrig bli annat än människor på jorden.

Men att människorna inte vill komma till oss, beror på den lagens mur som vi har byggt upp omkring oss. Det är inte nåden som får stråla ut ifrån oss! Men nu vill Gud frälsa dig och mig från denna lagens förbannelse. Han vill sätta ut dig i nåden och göra klart för dig, att ju förr du gör bort dig, desto bättre, för då får Han en chans!

Kristuslik

Det här är ett oerhört befrielsens budskap för den som använder den här nyckeln. Man får vara sann människa och sitta ner vid Jesu fötter och får fortplanta livet utan att behöva göra någonting själv. Man kan vara den man är, utlämnad åt Guds kraft som förvandlar.

När någon umgås med Gud på det sättet, så finner människorna att han blir mer och mer lik Kristus. De upplever ett sprudlande liv, en Kristusvarelse i tiden, någon de kan närma sig, för han har inga spärrar, inga barriärer. Här finns det ingen prestige, ingen maktkamp. Här är det inte fråga om att det ena försöker vara bättre än den andra. Det är bara en stackars människa som har upplevt Guds underbara nåd och vill fortplanta livet.

Då kan du komma till grannen utan prestige men med nådens budskap och tala om att han behöver bli frälst, precis som du har blivit det.

Gud vill frigöra oss från våra murar och sätta oss i denna nådens frihet. Gud vill frälsa dig och mig från lagens förbannelse. Amen!

Forts. från sid 17

FAMILJEN HELLSTRÖM . . .

som skickade den. Trodde det var något fel på expeditonen. Jag sände i alla fall in för prenumerationen.

— I tidningen läste vi om utvecklingen. Tyckte det mesta gått snett. Som storfamiljen t.ex. Varför i all världen tränga ihop sig i kollektiv, filosoferade jag. — Varje familj måste väl få leva sitt eget liv, som vi som hade det så bra.

— Även Pilgrimsskolan irriterade mig mycket. Vi ansåg att skolan var öppen och demokratisk numera. Mera öppet och tolerant mot troende.

— Varför då ta barnen ur skolorna?

— Efter varje rubrik i pressen om Maranata eller ett TV-program, växte aggressionen mot den rörelse vi en gång levt och verkat för.

☐ Tänkte på barnen

— Men jag kom inte ifrån tankarna på våra barn. Vårt liv innehöll ju ingenting. Ingenting att skicka med dem ut i livet.

— Snart är de stora, grubblade jag. Det blir klassfester, uteliv, öl . . .

Och det var dom här tankarna på barnen, nästa generation, som med tiden väckte en längtan tillbaka inom mig. Längtan efter tro och gemenskap med troende. Min syster Kjerstin, som också bodde här i Horndal, och jag bestämde oss för att åka på möte någonstans.

— Vi åkte runt i olika kyrkor, men överallt lika tyst och dött.

— Man kom med ett allt starkare behov av gemenskap med Gud och möttes med underhållning. Inga böner ingen lovprisning. Ingenting som väckte. Det var fruktansvärt.

— Så plötsligt kom tanken: vi åker till Maranatatältet i Stockholm. Det var nu i år strax före midsommarhelgen.

— Ja, vi kom in och satte oss, suckar Britta och tar sats: — ALLT VAR SOM FÖRR!

— Tonen, väckelsetonen, lovsången, gripenheten *allt var som på Viktoriasalen i början på 60-talet!*

— Efter mer än tio år i en andlig öken kom plötsligt chansen till liv och förnyelse. Och jag tog den! Väntade inte på någonting, bara rusade fram mellan tältbänkarna och kastade mig ner på knä.

Och där på Norra Latin's skolgård vid Tunnelgatan, 100 meter från gamla Viktoriasalen — numera P-plats — upplevde Britta att Jesus Kristus verkligen är densamme. I går, idag, så ock i evighet.

☐ Detta måste vi vårda

— Hemma sa jag ingenting. Men vår flicka Anette berättade för pappa "att hon blivit frälst på söndagskvällen i Stockholm".

Och på onsdagsmötet satt Kjell där i tältet:

— Visst kändes det. Arne Imsen predikade och det gick in var enda ord. Jag fick som en klump här inne . . . Det var bara att gå fram till avgörelse.

— Ja, jag var redan inne i bönetältet, säger Britta. Och när jag tittade upp fick jag se Kjell ligga där.

— *Som ingen gång tidigare förstod jag detta måste vi vara rädda om och vårda. Vi måste få gemenskap till varje pris!*

— Jag hoppade av allt. Fotboll, träning, festandet — mitt i sommarsäsongen. Det är klart att folk började fundera, säger Kjell.

I juli kom Latorpsveckan. Där klarnade allt för oss säger de. Förstod genom undervisningen att det var vi själva som utvecklats negativt.

— Människor trädde fram i konferensen och vittnade och sa: — Om jag inte bott i storfamilj hade jag inte stått här i dag. Du förstår att det tog. Även samtalen om skolan stämde överens med min inre oro över barnen.

— Alla kan ju se hur ungdomen lever idag, säger Britta. Även hemma i vår lilla idyll.

— Där jag satt i konferenstältet beslöt jag för mig själv: Vi åker inte härifrån förrän vi får veta vart vi skall flytta.

Uppbrottet hade börjat. Bara några veckor efter mötet med Jesus stod det klart för makarna Hellström att de måste bryta upp för att bevara den välsignelse de upplevt och rädda familjen. Inte en gång till! Låta välfärd och falska trygghetsideal långsamt få kväva det andliga, eviga livet. Se hur Anden leder människor ut i ett heligt uppdrag. Den som inte ser det är blind. Andligt blind. Enligt bibeln är varje tid fylld av sådana, andligen blinda, till vilka Jesus själv har ETT råd: Gå bort och köp ögonsalva.

☐ Till storfamilj

Så blev barnen sjuka och Kjell skulle hem till brandjouren. Vi började packa mitt i konferensen. En broder hade sagt några dagar tidigare att han upplevt att vi skulle flytta till deras storfamilj. Det var Hans Brynte på Blommenhof. Vi tänkte på det. Förstod att det vägen.

— Mitt i packningen kom Stina Fridolfsson och sa att vi på inga villkor fick åka hem. Så vi blev kvar veckan ut.

— Efter några dagar hemma så jag till Kjell: — Nu måste vi flytta!

— Aldrig i livet! sa Kjell. Det var tvärstopp.

Dagarna gick och vi talade igenom problemet. Vi såg ju vilka krafter som låg på lur även i vår trygga värld. Till slut bestämde vi oss för att bryta upp. Vi tänkte mest på barnen och Pilgrimsskolan. Det var inget lätt steg. Och man tvivlade både en och två gånger där man satt på packlårarna som varit vårat hem.

— Det blev många samtal ute i samhället under hösten säger Kjell. Om frälsningen, och en ny livsstil. — Och reaktionen var inte så negativ som man skulle kunna tro. Även Horndal har sina krisföretag. Tryggheten och välfärden var inte lika självklar längre, menar Kjell.

— Många är frågande inför framtiden, men det finns ju ingen vägledning i dom här frågorna menar Kjell allra minst från kristet håll.

Så kom sista dagen på ASSI. Med fika, avskedstal och en rejäl dalahäst. Alla visste varför vi bröt upp!

Det blev även en debattkväll på föräldraföreningen i skolan. Där var det lite svårare att förstå. En uppbragt förälder skrev en insändare efter den kvällen: "Ta barnen ur skolan — O, hemska tanke . . ."

Det blev avskedet från Horndal för familjen Hellström.

☐ Träningsrunda

Från en ombonad trea till 1 1/2 rum på Blommenhof. Vi får väl vara finkänsliga nog och inte fråga för mycket om de första stökiga dagarna. För när Midnattsropet hälsar på har de bara hunnit bo en vecka på Blommenhof.

Kjell jobbar i varje fall med huset. Där finns massor att göra. Kanske det blir en träningsrunda utanför i skogsdungen. Tillsammans med bröderna då. Predikantmagar är ju inget att spara på och Kjell har ju spänsten kvar.

Britta hjälper bl.a. till med undervisningen.

— Och framtiden?

— Vi är tacksamma att få leva i gemenskapen. Kanske kommer dagen då vi splittras . . .

— Nu skall ju Pilgrimsskolan upp i riksdagen. Vem vet hur det går med paragraf 35 i skollagen. Kanske vi blir förbjudna.

— Och sen är ju steget i långt fortsätter Britta, att samhället tar ifrån oss rätten att vara föräldrar.

— En sak är säker. Bibeln har inte gett oss någon ljus framtid på den här jorden.

— Men nu har vi tagit ett steg i tro. Man kan ju inte höra och höra det som vi tror är profetröster och sen bara fortsätta som om ingenting skulle ha hänt, säger Britta till sist.

Och när man sitter och samtalar med Kjell och Britta upptäcker man att det inte är så långt mellan Viktoriasalen i början på 60-talet och den här höstkvällen på Blommenhof 1978. Det är samma ande som talar om samma uppbrott och samma uttåg som vi hörde om då.

Midnattsropet i Jul

Lova att inte Du sprider en massa meningslösa prylar i Jul. Satsa på evangelium. Tänk vilket tillfälle som nu ligger framför, att nå ofrälsta, ljumma eller sökande människor med en påminnelse om Jesus. Möjligheten finns nu genom ett presentkort på tidningen MIDNATTSROPET. En helårsprenumeration till fem av dina vänner får du för endast 175 kr (285 kr ordinarie pris).

MIDNATTSROPET 1979 kommer att bli spännande. Vad händer i Sverige och i världen? Vad säger bibelns profetior? Pilgrimsskolan. Rapporter från verksamheten i hela vårt land.
SÅ EVANGELIUM I JUL.
PRENUMERERA PÅ MIDNATTSROPET.

Presentkort på Midnattsropet

Prenumerera under hela nästa år till 5 av dina vänner för endast 175 kr (ordinarie pris 225 kr; 45 kr per prenumeration 1979). En gåvoprenumeration helår kostar 38 kr. Gåvoprenumerera på talongen.
Sänd pengarna till Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm. Pg 57 16 20 -4.
GÅVA SOM VARAR TILL NÄSTA JUL.

Gåvoprenumerationer

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Kupongen insänd av:
Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Forts. från sid 13

ÅRETS BIBELSKOLA . . .

och gemenskapen. Om vi ska kunna bära frukt måste vi förbli i Kristus . . .

Östen Dahlberg talade över ämnet "Uppenbarelsehistorien", och stannade särskilt vid den skrivna uppenbarelsen, Bibeln. Han bemötte bl.a. några av de vanligaste invändningarna mot bibelns trovärdighet och gav också en historisk överblick av de vanligaste översättningarna av bibeln.

Folke Jacobsson poängterade i en lektion vikten av att leva i en ständig gemenskap med Jesus och alltid ledas av Honom.

Vi måste kunna höra Guds röst i tiden, menade han.

Stina Fridolfsson var en av de nya lärare vi i år fick nöjet att lyssna till. Hon debuterade i årets bibelskola med att i några komprimerade och roliga lektioner tala kyrkohistoria. Ett viktigt ämne för den som vill komma rätt och få sann kunskap om väckelsefolkets historia. Stina gav en klargörande översikt över den apostoliska och den efterapostoliska tiden. Hon kompletterade med en spännande litteraturhänvisning för den intresserade och vetgirige som måste få veta mer i de här frågorna.

Även två av de något yngre bröderna, *Peter Ögren* och *Bo Höglander* fick tillfälle på årets schema.

Gunno Andersson, återkom (hem) från några månaders vistelse i Israel mitt under Bibelskolan. Han talade om detta lands bibliska historia, med utgångspunkt från Abraham och vidare framåt. Den som vill komma framåt på trons väg har varje gång något att lära ifrån detta folks skiftande erfarenheter genom Guds kallelse och handlande med dem i historien . . .

Kjell Roos, smord och inspirerad, undervisade och predikade nästan i varje möte. Han berörde flera ämnen i sina lektioner, bl.a. "Anden, vattnet och blodet" — en trefaldig försoning. Längre fram talade han också om Esra och Nehemja och de paralleller som där förekommer till vår tid och församlingens uppbyggande, dess kamp, svårigheter och strider, segrar och framgångar.

Kjell hann också med att tala över ämnet "Sänd ditt bröd över vattnet":

— Det är viktigt att vi delar med oss av de välsignelser vi fått, menade han, vare sig de är av materiell eller andlig art . . .

— Vi måste dela vad vi har och ge ut om vi ska kunna bli *beroende* av Gud och hans välsignelser.

Till debutanterna bland årets lärare hörde i år också *Lars Andersson*. Han talade om "Ordet", Ordet är Gud, Ordet

Forts. på sid 31

Forts. från sid 21

BAPTISTERNAS SKOLOR

förlägna över sitt uppdrag. Slutligen anmäldes att de hade något att säga mig från prosten. Jag frågade då, om barnen finge vara närvarande eller icke. Det svarades, att det var detsamma. Därpå uppläste de en stämning till mig att den och den dagen inställa mig för kyrkorådet, emedan jag olovligen börjat hålla skola. Barnen blevo härvid mycket förvånade och trodde, att jag skulle bliva borttagen ifrån dem, varför några närmade sig intill mig såsom de skulle tänka att försvara mig.

När den bestämda dagen kom, gick jag enligt kallelsen till kyrkan. Prosten mötte mig med vredgad blick och befallde rådet sätta sig. Därpå uppläste han en mängd skolstadgar som jag icke mycket förstod, men vilkas slutsumma var, att om jag fortsatte att undervisa barn skulle jag få plikta 200 rdr. På allt detta gav jag ett hövligt men kort svar: att vår överstepräst Jesus har aldrig förbjudit någon att lära i sitt namn, varför jag i detta fall var fullt bestämd att mer lyda Gud än människor. Och därpå bjöd jag farväl."

Maria Lagergren rådgjorde med barnens föräldrar om saken och dessa tillrådde henne trots skolrådets beslut fortsätta med skolan. Hon hade på kort tid vunnit såväl barnens som föräldrarnas förtroende. Hon säger själv om sitt arbete följande.

"De små voro mig innerligt tillgivna, och jag kände, huru deras kärlek och förtroende trängde djupt in uti min själ. De voro mycket flitiga och gjorde efter sin ålder och sina gåvor ganska stora framsteg."

Maria Lagergren beslöt att i enlighet med föräldrarnas uppmaning fortsätta med sin skola. Då anmälde skolrådet henne till konungens befallningshavande i Västernorrlands län. Genom utslag den 5 okt. 1864 förbjöds hon att utan skolrådets särskilda medgivande fortsätta med verksamheten vid vite av 100 kronor. Utslaget överklagades men kungl. maj:t fastställde domen trots mängder av intyg om både nyttan och behovet av sådan skolverksamhet.

Men nu inträffade att de flesta av socknens bönder undertecknade en petition till skolrådet med begäran att Maria Lagergren skulle få fortsätta med sin skolverksamhet inom socknen. Denna kraftiga opinionsyttring vågade skolrådet inte ignorera utan beslöt mot ordförandens vilja att hon skulle få ha skola inom Ljustorps socken.

Myndigheterna var i allmänhet negativa till de baptistiska vardagsskolorna. Inom Medelpad undgick man dock i allmänhet böter för skolverksamheten därigenom att skolorna var ambulatoriska. Samma lärare stannade vanligen inte mer än en termin på en och samma plats. Då kunde han visserligen få skolrådsförbud men då han inte stannade någon längre tid på platsen gick saken inte till någon högre instans.

Tyvärr förstod inte alla vilken betydelse vardagsskolan hade för väckelsen. 1872 flyttade Maria Lagergren från Medelpad till Uppsala, vilket innebar en kännbar förlust för vardagsskolverksamheten. Svårigheterna att finna lärare för barnen blev till sist den yttre orsaken som gjorde slut på den geniala vardagsskoltanken. Vid början på 1890-talet fanns inga skolor kvar. Ändå hade få ting betytt mera för väckelsens framgång.

Forts. från sid 11

IRAN, ISRAEL och EGYPTEN

Israels berg skall du falla med alla dina härskaror och med de folk som följa dig, jag skall giva dig till mat åt rovfåglar av alla slag och åt markens djur. Ute på marken skall du falla. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN. Och jag skall sända eld över Magog och över dem som bo trygga i havsländerna, och de skall förnimma att jag är HERREN. Och jag skall göra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk Israel, jag skall icke mer låta mitt heliga namn bliva ohelgat, och folket skall förnimma att jag är HERREN, helig i Israel. Se, det kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, HERREN: Detta är den dag, om vilken jag har talat." Hes. 39:1-8

Detta är endast ett litet axplock i den profetiska historien och den tid vi går till mötes. Därför är det av vikt att förstå Guds plan med församlingen, med dig och mig i denna sista tid, innan Jesus rycker församlingen från jorden, som kommer att uppleva födslosmärtorna innan Riket uppenbaras med Fridsfursten på Davids tron i Fredens stad, Jerusalem. Se Matt. 19:28, 25:31-33, Sak. 14:9.

Jag återkommer med flera artiklar i detta högintressanta och profetiska ämne.

PILGRIMS SKOLAN SJUNGER!

15 sånger och körer
SOLO ● DUETT ● ALLSÅNG
Pris kr. 18:– (inkl. moms)

MRM Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro
Tel. 019/145 245

Sänd mig mot postförskott
..... st kassettband "PILGRIMSSKOLAN SJUNGER".
Namn _____
Bostad _____
Postnr/adr. _____

PREMIÄR!

SKIV SHOPEN

Järntorgsg. 9, 703 61 Örebro
Ordertelefon 019/145 245

MRM SKIVOR och KASSETTER

– En PILGRIMSTJÄNST-butik

Forts. från sid 7

PAULUS I KORINT

Ungefär mitt under striden i synagogan skriver Paulus här första brevet till Tessalonikerna, en av NT:s äldsta skrifter. Där ses också hur brännande aktuell sanningen om Jesu andra tillkommelse är för aposteln.

Troligen skrevs även Romarbrevet i Korint några år senare.

Mitt i ruinfältet ungefär där huvudgatan slutar finns en avhuggen marmorpelare. ett par centimeter hög. Och just här menar man att Paulus stod inför landshövding Gallio för att svara på judarnas anklagelser i Apg. 18:12. Platsen kallas Bema-domstol, tribun — och är idag ett populärt ställe där "kristna" utövare från hela världen har spontana minnesmöten över Pauli verksamhet.

Och strax utanför den gamla stadsmuren på en höjd ligger den nuvarande Ortodoxa kyrkan som ett monument över generationernas kompromisser i efterapostolisk tid.

I dag är gamla Korint ett litet jordbruksamhälle byggt runt ruinstaden. Byn med sina 1500 innevånare besöks dagligen av flera tusen turister men kommer bäst till sin rätt när turistinvationen är över. Då möter man det charmiga folket, barnen, åldringarna, ja alla generationer som lever tämligen oberörda av turister och historiska vingslag sitt liv i den bördiga dalen mellan berget Akrokorint och havet.

På våren läggs doften från Korints tusentals citronträd tät över bygden. Förutom citroner odlas oliver — "greklands guld" — apelsiner, druvor och mängder av grönsaker. Sex km utefter viken ligger nya Korint en modern stad på 20 000 invånare och mitt inne i bukten Loutraki — där badhotellen ligger sida vid sida mil efter mil. Loutraki är målen för tusentals svenska turister.

Efter förmiddagens stora invasion kommer de enskilda, mer intresserade och intressanta resenärerna. De går och plockar i timmar på ruinområdet. Ofta kan man se dem ta fram bibeln sätta sig på ett marmorblock och studera Paulus kamp för evangelium. Det kan vara en universitetsstuderande från USA, en teolog från Västtyskland, eller bara två tågluffande flickor från Södertälje. Och det är här som storfamiljen i Gamla Korint brukar knyta sina kontakter. Bjuda in på en kopp kaffe, till samtal eller bönemöte. För att sända med resenären en hälsning om att det gamla evangeliet är lika nytt idag.

Två flickor från Sverige stannade hos oss i ett par dagar. Låg på golvet i sovsäckar. En kväll hade vi husmöte tillsammans med våra grekiska vänner. En av flickorna var inte döpt i vatten. Vi talade och läste i bibeln om dopets betydelse ganska länge den kvällen. Och dagen efter vid frukostbordet sa hon plötsligt: — Är det sant det där som ni sade om dopet, då måste jag få döpa mig nu. Genast. En timme senare stod hon genomvåt och salig prisande Gud i ringen av syskon på korintvikens strand.

Ja, så har de kommit och gästat storfamiljens enkla hus. Och det har blivit samtal med många okända pilgrimer om Jesu tillkommelse, om den urkristna livsstil vi är kallade att leva i idag, och vem vet var nästa uppbrott blir ett faktum. Vi kanske aldrig får reda på det. Men Herren känner till det för han har lovat att vaka över sitt eget Ord.

I dag kämpar ungdomarna därnere och förser oss med ständiga rapporter. I förbön och offer kan vi tillsammans behålla fältet och vidga det i södra, ja, hela Europa. Vi lever i en ny missionsepok.

Forts. från sid 29

ÅRETS BIBELSKOLA

är Jesus, Ordet är Anden. Ordet som förkroppsligar sig, blir synliggjort genom människor i olika epoker.

— Nu, i vår tid, är det vi som är Ordet. D.v.s. Ordet ska förkroppsligas i oss. Genom det sätt på vilket vi lever, talar, vittnar, blir vi ett budskap för vår samtid.

— Vi kan med frimodighet förmedla och överlämna det enkla evangeliet till dagens människor, poängterade Lasse.

— Ty Gud själv vakar med stor omsorg över sitt ord, att det må gå i uppfyllelse.

Hans Brynte talade elementärt om Rättfärdighet och dom och om vikten av att ha dessa begrepp klart utredda. Tillsammans med ***Gustaf Jillker*** tog han också upp värnpliktsfrågan i ett intressant samtalsmöte.

Jan-Egil Hafsahl hade vi även i år den stora glädjen att få lyssna till. Han medverkade, förutom i flera lektioner även med Ordets predikan i flera möten.

I ett av sina bibelstudier berörde Jan-Egil bl.a. Jesu lidande och Jesu "frestelse". Trots att han var Son, lärde han lydnad genom sitt lidande . . . Så står det i Skriften.

— Vari bestod Jesu lidande, och Jesu frestelse? frågade Jan-Egil.

— Hans frestelse bestod inte i att han drogs och lockades av en inre begärelse. Kristus ägde ingen Adamsnatur!

— Lidandet bestod i att han, som var en gudason, ren, helig, fullkomlig, levde i världen, bland ett syndigt, fallet släkte, bland orenhet, ondska, orättfärdighet och gudsfientlighet.

— Din attityd till ***bestämda ting*** i världen avslöjar din KRISTUS-BILD, sade Arne Imsen i avslutningshelgen.

— Bibelns Kristus-bild förlikar sig aldrig med Beliar, men kanske din gör det? Vad är du sammanokad med? Vilka ideologier, korporationer, organisationer?

— Min vän, du måste KÄNNA KRISTUS. Du måste ha en klar Kristus-bild, veta vem han är.

— Jag vill ha en Kristus-bild som håller i vardagen, i nödtider, våldstider, kristider — inristad i min personlighet... var några av de sista ord som Arne Imsen uttalade bibelskolan 1978. Och dessa ord fick bli de flestas bön efter en så laddad, spännande, inspirerande men också rannsakande, genomträngande och närgånget uppfordrande Bibelskola som årets.

BMH

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 3:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

än lever våra fäders tro

Än lever våra fäders tro
Och än den bringar hjärtan ro.
Den segrat har bland eld och svärd,
I nödens tid, i syndens värld.
O helga tro, vårt säkra stöd,
Vår kraft, vårt ljus i liv och död!

I bojors tvång, i sorgens natt
Den var de trognas högsta skatt
Och födde städse hoppets sång,
Fast natten syntes mörk och lång.
O helga tro, vårt säkra stöd,
Vår kraft, vårt ljus i liv och död!

O helga tro, du segra skall
Utöver vida världen all!
Se, skaror draga ständigt fram
Till livets brunn vid korsets stam.
O helga tro, vårt säkra stöd,
Vår kraft, vårt ljus i liv och död!

Än lever våra fäders tro.
Må den i våra hjärtan bo,
Att genom tron vi segra må
Och i Guds härlighet ingå!
O helga tro, vårt säkra stöd,
Vår kraft, vårt ljus i liv och död!

F.W. Faber (1849) G.A. Gustafsson, C.G. Lundin